

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2021 M. LAPKRITIS NR. 11 (147)

ŽVELGIA Į PARYŽIŲ

NORS IRKLUOTOJAS
MINDAUGAS GRIŠKONIS VIS
DAŽNIAU APSIVELKA SPORTO
VALDININKO KOSTIUMĄ, JO
PLANUOSE – JAU PENKTOS
KARJEROJE OLIMPINĖS
ŽAIDYNĖS

LIETUVA
OLYMPIC
COMMITTEE

WWW.LTOK.LT

LAIMĖK IKI

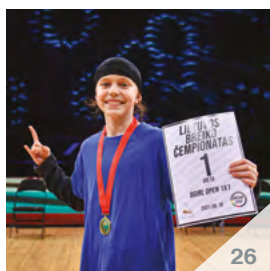

MILIJONŲ
EURŲ

**EURO
JACKPOT**

Pirk bilietus ir internetu: www.perlas.lt

5

SKAITYTOJAMS

LTKO PREZIDENTĖS MINTYS

6

SPORTO MOKSLAS

PRISIDĖTI NORI IR MOKSLININKAI

10

EOK

KOMISIJOSE – NET PENKI LIETUVOS ATSTOVAI

11

SEMINARAS

DALIJOŠI PATIRTIMI

12

KARJERA

NENORI BŪTI TIK STEBĖTOJAS

16

SITUACIJA

ŠIUOLAIKINĖS PENKIAKOVĖS BENDRUOMENĖI – GALVOSŪKIS

20

VEIDAS

Į RINGĄ BOKSININKĄ LYDI DIEVŲ ATVAIZDAI

22

PROJEKTAS

PEDAGOGAMS PADĖKA, VAIKAMS – PRIZAI

24

MAŽŪJŲ ŽAIDYNĖS

VAIKAMS – GALIMYBĖ SPORTE RASTI DŽIAUGSMĄ

26

TALENTAS

SEKA OLIMPINĖS ČEMPIONĖS PAVYZDŽIU

28

FESTIVALIS

EKRANUOSE – IŠSKIRTINIAI SPORTO KINO FILMAI

30

IŠ ARTI

ANT RIEDLENTĖS – IR GYVENIMO PAMOKOS

32

ŽVILGSNIS

PASTEBIMI NET NETURĖDAMI SAVO ARENOS

34

ISTORIJA

NEŽINOMOS ŽAIDYNĖS

35

AR ŽINOTE, KAD...

OLIMPINĖS ISTORIJOS MARGUMYNAI

36

KRONIKA

LTKO ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

38

SKAITAU, ŽIŪRIU, KLAUSAU

DŽIAZO GERBĖJAS KNYGAS SKAITO AUSIMIS

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 11 (147), 2021 m.

Lietuvos irklavimo federacijos prezidentas olimpietis Mindaugas Griškonis

Manto Stankevičiaus nuotr.

REDAKTORIUS

Marius Grinbergas

AUTORIAI

Marytė Marcinkevičiūtė
Lina Motužytė
Bronius Čekanauskas
Julius Bliūdžius
Dominykas Genevičius
Vytautas Ruzginas
Rolandas V.Eidvilas
Laima Stundžaitė
Birutė Pakėnaitė
Jolanta Mockevičienė
Rita Bertulytė
Monika Svėrytė
Ieva Marija Černiauskaitė

FOTOGRAFAI

Alfredas Pliadis
Vytautas Dranginis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltk.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga su savo skaitytojais, privalu pranešti, kad informacijos šaltinis – „Olimpinė panorama“

SPORTO RADIJAS

Visada tavo išmaniajame

Atsisiųskite iš
App Store

GAUTI IŠ
Google Play

www.rc.lt | /radiocentras

DIDĖJANTI NEŽINIA

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO BIUDŽETAS KITAI METAIS NESIEKŠ NĖ MILIJONO EURŲ. SEIMUI DRASTIŠKAI PAKĖLUS LOTERIJŲ MOKESČIUS IKI 18 PROC., LTOK VALDOMA UAB „OLIFĖJA“ GALI LIKTI BĖ PELNO, O LTOK – BE PELNO DIVIDENDŲ.

Apie tai, kokiomis nuotaikomis žengiama į naujus metus, žurnalas „Olimpinė panorama“ kalbėjosi su LTOK prezidente Daina Gudžinevičiūte.

Lapkričio pradžioje Seime buvo pritarta loterijų įstatymo pataisoms, pakeisiančioms 30 metų veikiančią olimpinio sporto finansavimo modelį, pagal kurį 8 proc. nuo išplatintų loterijos bilietų vertės bus pervedama ne olimpiniam sportui, o tiesiai į valstybės biudžetą. Kaip sporto bendruomenė reagavo į šį sprendimą?

Priimant įstatymo pataisas buvo žadėta, kad aukšto meistriškumo sporto finansavimas didės beveik 40 proc. Mes palaikome visus sprendimus, susijusius su didesniu sporto finansavimu, bet šiuo atveju toliau liekame nežinioje. Taip ir neaišku, kaip bus finansuojamas sportas, kaip veiks naujasis modelis, kokiais kriterijais remiantis bus skiriamos lėšos ar kaip tos lėšos, kurios ateis į biudžetą iš mums priklausančio verslo, pasieks mūsų sportininkus. Žadama, kad sportininkams bus padidintos stipendijos. Norint tai įgyvendinti reikia keisti Sporto įstatymą, bet tam kol kas net darbo grupė nenumatyta. Gyvename nežinioje, esame maitinami pažadais.

Tad LTOK finansavimą olimpiniam sportui esame numatę tik iki kitų metų liepos. Tuomet turėtumėte pradėti veikti naujasis modelis, tačiau koks ir kaip – kol kas negalime atsakyti. Liko kiek daugiau nei pusmetis, bet kaip naujoji sistema veiks, sporto bendruomenė atsakymo vis dar neturi.

Atrodo, kad LTOK gali laukti dar didesni finansavimo pokyčiai. Seimo Biudžeto ir finansų komitetas siūlys nuo kitų metų liepos didinti loterijų mokesčio tarifą nuo 13 iki 18 proc. Ką tai reikštų LTOK?

Ogi tai, kad liktume praktiškai be pinigų. Pertvarkius mokesčius ir į biudžetą perkėlus 8 proc. UAB „Olifėja“ mokamos paramos, ėmėme planuoti pertvarką, kaip gyvensime. Planavome susimąžinti, atsisakyti tam tikrų veiklų, projektų ir buvome pasirengę tęsti veiklą su triskart mažesniu biudžetu. Planavome gyventi iš gaunamų dividendų, kurie turėjo sudaryti maždaug 3 mln. eurų. Didžioji šių pinigų dalis būtų atiduota sportui.

Bet Seimui pradėjus diskusijas dėl naujų mokesčių loterijoms mūsų valdoma „Olifėja“ net gali tapti nuostolinga. Tad LTOK gaunami dividendai ne tik sumažės, bet mes jų galime apskritai negauti. O tai reiškia, kad turėsime atsisakyti didžiosios dalies vykdomų projektų, atsisveikinti su dalimi komandos narių, o apie sporto rėmimą jau net nekalbu. Turėsime atsisakyti ir kartu su partneriais rengiamų olimpinio švietimo projektų, kasmet sutraukiančių ir išjudinančių kelis šimtus tūkstančių įvairaus amžiaus vaikų.

Kaip tai atsilies sportininkams?

Iki šiol finansuodavome ne tik elito sportininkų pasirengimą ir dalyvavimą olimpinėse ir Europos žaidynėse, bet ir jaunųjų

Martyno Zarembo nuotr.

sportininkų rengimą bei dalyvavimą jaunimo žiemos ir vasaros olimpinėse žaidynėse, Europos jaunimo žiemos ir vasaros festivaluose. Pirkdavome žaidynėms reikalingą sportinį, medicininį inventorių. Finansuodavome sporto federacijų plėtros programas, transportą, olimpinių kandidatų medicininę ir mokslinę priežiūrą, trenerių darbo užmokestį, skirdavome finansinį paskatinimą olimpinių žaidynių prizininkams, treneriams, medicinos personalui.

Nuo šiol ne tik viso to negalėsime daryti, bet net nežinau, iš kokių lėšų reikės sportininkus nuvežti į olimpinis renginius.

Ar svarstote, kokia galėtų būti išeitis iš šitos padėties?

Atvirai kalbant, nežinau. Dėjome visas pastangas, kad būtume išgirsti. Ėjome į Seimą, kartu su sportininkais organizavome forumą. Keista, bet net ten nesulaukėme Seimo narių, kurie galėjo iš pirmų lūpų išgirsti ir su mūsų bendruomene padiskutuoti apie mums ypač opius klausimus. Deja, visos pastangos veltui. Susidaro įspūdis, kad kažkas labai suinteresuotas šalies sporto naikinimu. Kitaip negaliu vertinti. Kol kas sunku suvokti, kad tai iš tiesų vyksta. Negalime planuoti veiklų, labai apmaudu, kad turime galvoti ne tik apie tai, kaip padėti sportininkams, bet ir kaip išgyventi. Skaudžiausia, kad ta nežinomybė paveikia ir sportininkus. Šiuo metu jie suka galvas ne tik apie treniruotes, planus jaukiančią pandemiją, bet ir apie tai, kaip reikės išgyventi.

Kalbino Lina Motužytė

„LTeam“ sportininkai turi galimybę atlikti įvairius tyrimus sporto medicinos, mokslo ir tyrimų laboratorijoje „LTeam LAB“

PRISIDĖTI NORI IR MOKSLININKAI

PO VIENU MEDALIU LIETUVAI SUSPINDUSIŲ TOKIJO OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ APIE SPORTININKŲ RENGIMĄ IR KITAS PROBLĖMAS GARSIAI PRAŠNEKO PĀTYS ATLETAI. NETYLI IR SPORTO MOKSLININKAI, KREIPĖSI Į ŠVIETIMO, MOKSLO IR SPORTO MINISTERIJOS VADOVYBĘ.

LAIMA STUNDŽAITĖ

Mokslininkai norėtų prisidėti prie aukšto meistriskumo sportininkų rengimo ir galėtų būti naudingi. Taip yra daugiausiai olimpinė medalių pelnančiose užsienio šalyse, taip buvo ir pas mus, kol nesubyrėjo bendra olimpiečių rengimo sistema.

„Ignoruodami sporto mokslą, negalime pasiekti aukščiausių rezultatų. Mokslininkų dalyvavimas ne tik padėtų išvengti klaidų – jis taip pat padėtų kokybiškai rengtis aukščiausio lygio varžyboms, kad formos piką sportininkai pasiektų Europos, pasaulio čempionatuose ar olimpinėse žaidynėse – tose varžybose, kurios jiems svarbiausios. Dabar nutinka taip, kad atrankos etapuose sužibame, o prieš svarbiausią startą būname išsivėpę“, – sako kreipimasi į ministeriją inicijavusios Lietuvos olimpinės akademijos vadovė, profesorė daktarė Asta Šarkauskienė.

A.Šarkauskienė – buvusi vidutinių nuotolių bėgikė, šiuo metu vadovaujanti Klaipėdos universiteto Sporto, rekreacijos ir turizmo katedrai. Tarp septyniolikos kreipimasi pasirašiusių mokslininkų yra ir daugiau buvusių arba esamų sporto profesionalų: olimpiečių, Lietuvos čempionų, trenerių, kurie patys atsimena, kaip siek-

dami karjeros būdavo tiriami ir stebimi mokslininkų.

Vienas tokių – edukologijos mokslų daktaro disertaciją apie aukšto meistriskumo sportininkų rengimą apgynęs Egidijus Balčiūnas, buvęs vienas garsiausių Lietuvos baidarininkų, pasaulio čempionas, trejų olimpinė žaidynių dalyvis. Sportinės karjeros metais jis nuolat lankėsi tuomečiame Pedagoginiame universitete įsikūrusioje laboratorijoje, daugybę sykių simuliaciniu treniruokliu irklavo įvairias distancias, atliko kitus testus.

„Dabar stebimės, kodėl Danas Rapšys Tokijuje neplaukė didžiausiu įmanomu greičiu, o praėjus mėnesiui po žaidynių gerino rekordus. Jei neturėsime prieš varžybas, per jas ir po jų atliktų testų – tikslių atsakymų nerasime. Tą patį galima pasakyti apie kitų sporto šakų atstovus. Būtų daug mažiau klausimų be atsakymų, jei sportininkai būtų nuolat stebimi ir tiriami mokslininkų. Remdamiesi tyrimų analize galėtume daryti aiškias išvadas. Čia reikalingas valstybinis požiūris, mokslininkai turėtų dalyvauti aukšto meistriskumo sportininkų rengimo procese“, – sako Lietuvos sporto centro direktoriaus pavaduotoju dirbantis E.Balčiūnas.

A.Šarkauskienė

KAS YRA SPORTO MOKSLAS?

Atsakydama į šį klausimą A.Šarkauskienė primena bendrąjį mokslo apibrėžimą: tai yra objektyvios žinios, kurias gauname tirdami įvairius reiškinius, racionaliai samprotaudami, stebėdami, eksperimentuodami. Tad sporto mokslas – pirmiausia žinios apie žmogaus kūną, judesius, treniravimąsi, pasirengimą varžyboms, treniruočių planavimą ir begales kitų dalykų, pradedant jaunųjų sportininkų atranka, ilgamečiu rengimu, treniruočių kontrole, valdymu ir baigiant pedagogika bei psichologija.

„Tai daugelio disciplinų dermė. Svarbiausia, kad mokslininkai visur remiasi ne kažkieno nuomone, o moksliniais faktais pagrįstomis žiniomis ir jas pritaiko praktiškai“, – paaiškina Lietuvos olimpinės akademijos vadovė.

Prie sportininkų rengimo mokslininkai prisidėdavo daugybę metų – tiek sovietmečiu, tiek šaliai atgavus nepriklausomybę. A.Šarkauskienei dar vaikystėje įstrigo ryškus prisiminimas, iliustruojantis sporto mokslo galią. Kadaisė pirmasis treneris, nusipelnęs mokytojas Medardas Urmulevičius, sąžiningai skaitydavęs rusišką žurnalą „Lengvoji atletika“, jame rado mokslinės disertacijos apie šuolininkų į aukštį rengimą santrauką, ją pritaikė treniruodamas savo auklėtinę Genovaitę Kiūdytę, o ši pagerino Lietuvos rekordą. Tad praktikoje įdiegtos išvados, net jei jos ir nebuvo skirtos konkrečiai sportininkei, pasiteisino su kaupu. Dabar – kiti laikai, yra mokslininkų, galinčių rengti kiekvienam sportininkui pritaikytas metodikas, bet kodėl darbas sustojęs?

„Kiek žinau, vienas pastarųjų gerų pavyzdžių – programa, parengta 2016-ųjų Rio de Žaneiro žaidynėms. Tai buvo išsami programa, susiejusi ir medicininę, ir psichologinę, ir mokslinę sportininkų priežiūrą. Paskui viskas kažkaip nyko, nyko, o pastaraisiais metais mokslininkai tik epizodiškai prisidėdavo prie aukšto meistriško sportininkų rengimo, nes nebeliko bendros sistemos. Mano supratimu, kai nėra aiškios sistemos, kitaip tariant, tvarkos, – tvyro chaosas. Ir tas lengvabūdiškas rengimas mus nuvedė ten, kur atsidūrėme Tokijuje. Kodėl taip nutiko? Sunku atsakyti. Ko gero, mūsų šalyje apskritai trūksta strateginio mąstymo. Tai pasakytina apie įvairias sritis, tarp jų ir švietimą bei sportą. Kažką su-naikinome, kažką atsisakėme, pagalvojome, kad ir be šito galime apsieiti, kažkur pataupyti. Štai ir turime tokį rezultatą“, – liūdnai šypneli profesorė.

A.Šarkauskienės nuomone, net ir senoji 2016 m. Rio de Žaneiro žaidynėms parengta programa, ją pakoregavus ir pritaikius šių dienų reikmėms, būtų galėjusi tapti sportininkų rengimo pamatu. Bet labai greitai buvo pamiršta, kas jau nuveikta, o naujų darbų niekas nesiėmė, nes nebuvo nei poreikio, nei tam skirtų

E.Balčiūnas (dešinėje) ir Lietuvos sporto mokslo patriarchas J.Skernevičius

pinigų, – nelikus sistemos, sporto mokslas atsidūrė už borto. Jo prirėkdavo tik pavieniams treneriams ar federacijoms. Tie treneriai naudojami iš senų laikų išlaikytais ryšiais su mokslininkais, kurie dar atlieka tyrimus.

NUOLAT BŪDAVO TIRIAMAI

E.Balčiūnas gerai pamena, kaip kažkada su kitais jaunaisiais sportininkais buvo pirmąsyk pakviestas į Pedagoginio universiteto sporto mokslo laboratoriją. Tyrimams vadovavo legendinis profesorius Juozas Skernevičius.

„Tiek jam pačiam, tiek kitam profesoriui Kaziu Milašiu ir jų laborantams buvo įdomu, kaip vykstant treniruočių procesui kinta mūsų organizmas. Nuo to pirmojo karto, kol tęsėsi sportinė karjera, kokius penkiolika metų buvome nuolatiniai tos laboratorijos lankytojai. Kalbu apie tuo metu daugiausiai pasiekusius baidarininkus ir kanojininkus: Alvydą Duonėlą, Romą Petrukanecą, Jevgenijų Šukliną, Tomą Gadeikį ir kitus. Baigę vieną treniruočių etapą, arba ciklą, visada pasitikrindavome, kaip į atliktą fizinį krūvį reaguoja organizmas. Atlikdavome įvairius testus, pagal kurių atsakymus būdavo matyti, kiek pakito organizmas: priaugo raumenų ar sulys, ar ne per maža riebalų masė, kaip dirba raumenys, koks jų galingumas. Laboratorijose išdirbtos metodikos būdavo pritaikytos mūsų šakai, gauti rezultatai aptariami su profesoriumi, sportininkais, treneriais. Jei paaiškėdavo, kad organizmas pervargęs arba, priešingai, krūvis per mažas, – būdavo koreguojamas treniruočių planas“, – pasakoja buvęs profesionalus sportininkas.

Prieš 15–20 metų laboratorijoje tyrėsi ne tik irklutojai, bet beveik visi aukšto meistriško sportininkai – nuo maratonininkų iki boksinių.

Dar sportuodamas Egidijus pradėjo studijuoti Edukologijos universitete, tad buvo progų minėtoje laboratorijoje vykdytus tyrimus organizuoti pačiam, o baigus studijas – ir dėstyti.

„Teko padirbėti laboratorijoje, rašyti straipsnius, apibendrinti tyrimų medžiagą. Iš to ir gimė disertacija, į kurią sugulė daug metų kaupta medžiaga apie baidarininkų, kanojininkų rengimą, treniruočių metodikas, kurios buvo taikomos rengiantis pasaulio, Europos čempionatams, olimpinėms žaidynėms“, – pasakoja E.Balčiūnas.

Kodėl dabar mokslininkų darbais ir ilgamečiais tyrimais nebesinaudojama? Atsakymas tas pats: nėra bendros sportininkų rengimo sistemos, kai už ją buvo atsakingas Lietuvos olimpinis sporto centras, jo darbuotojai trenerius ir federacijas įtikindavo, paskatindavo remtis mokslininkų nuomone. Dabar visi renkasi taip, kaip išmano.

Šuolininko A.Glebausko galimybių tyrimas „LTeam LAB“

„Vienos federacijos mato prasmę, užsako tyrimų ar testavimų, kitos, tarkime, gauna tokį mažą finansavimą, kad vos suduria galą su galu ir tam nebelieka lėšų. Dar kitos mano, kad treneriai viską patys žino ir gali dirbti užrištomis akimis, nematydami fiziologinių sportininko organizmo pasikeitimų“, – situaciją vertina olimpietis.

KAIP TVARKOMASI PASAULYJE?

Šalys, kurių sportininkai pelno daugiausiai olimpinių medalių, remiasi mokslu. Sportininkų rengimasis tiriamas, analizuojamas, tam skiriama daug pinigų, o tyrimų rezultatai ir atrastomis metodikomis neskubama viešai dalytis.

„Klaipėdos universitete studijavo dviratininkas Ramūnas Navardauskas. Rašydamas ir bakalauro, ir magistro darbus jis analizavo savo keturmetį olimpinį ciklą. Teorinei daliai parengti ieškojome medžiagos apie dviratininkų pasiruošimą. Ir buvo taip sudėtinga! To labai trūksta, nes niekas nesidalija. Galima rasti įvairiausių istorijų apie Lance'o Armstrongo gyvenimą ir visokiausius karjeros niuansus, bet nieko apie jo metinį treniruočių ciklą, kaip keitėsi krūvis vienu ar kitu metu. Tokios žinios praktiškai niekur neskelbiamos“, – pasakoja A.Šarkauskienė.

Dalyvaudama Tarptautinės olimpinės akademijos sesijose, bendraudama su kolegomis iš kitų šalių profesorė pastebi, kad sporto mokslas svetur sparčiai žengia pirmyn. Tą rodo ir vis gerėjantys atletų rezultatai.

KĄ DARYTI, KAD LEDAI PAJUDĖTŲ?

A.Šarkauskienė mano, kad pirmiausia reikėtų suburti sportininkų rengimo grupę, kurioje dirbtų ir mokslininkai, ir treneriai, ir federacijų atstovai, – visos suinteresuotos šalys. O tada visiems bendrai planuoti. Vienas ar du mokslininkai čia padėti negali, nes sporto šakų daug, visų vienam neįmanoma išmanyti. Ar turime pakankamai sporto mokslininkų?

„Disertacijų pastaruoju metu apginama nedaug. Šįmet užregistruota viena. Ir ta pati – apie fizinio ugdymo pedagogų rengimą.

Pernai jų buvo daugiau. Kita vertus, nors mokslininkų nėra daug, jie labai aktyvūs, pasirengę dalytis patirtimi ir padėti sportui“, – aiškina Lietuvos olimpinės akademijos vadovė.

Ir ji, ir E.Balčiūnas pripažįsta, kad problema – ne tiek mokslininkų, kurių dabar daugiausia paruošiama Kaune, Lietuvos sporto universitete, menka gausa. Sudėtingiau juos, įgijusius išsilavinimą ir kvalifikaciją, šioje srityje išlaikyti. Uždarius Edukologijos universitetą nebeliko ten veikusios laboratorijos, o su ja – ir darbo vietų.

„Jauni perspektyvūs mokslininkai išsiskirstė į skirtingas puses, pavyzdžiui, pasuko į sporto vadybą, nebeliko kam ir kur toliau plėtoti testavimo programų. Darbus apsigynusiems mokslininkams liko skurdi bazė, neadekvatus atlyginimas – kas norės taip dirbti?“ – traukia pečiais buvęs baidarininkas.

Jei būtų tinkamos laboratorijos, įranga, atlyginimai, norinčiųjų gilintis į sporto mokslą ir prisidėti prie aukšto meistriškumo sportininkų rengimo tikrai atsirastų. Jų jau yra – tą mokslininkai garsiai pasakė pasirašydami kreipimąsi ministerijai. Bet kaip sporto mokslui tapti sistema, kurios nebeliko, dalimi?

„Decentralizavus sportininkų rengimą, centralizuoti vieną sporto mokslo grandį būtų labai sudėtinga. Kol viskas yra federacijų rankose, jos ir sprendžia, kokius trenerius ir metodikas rinktis. Rezultatus matome patys. Mano, kaip buvusio sportininko, patirtis rodo, kad bendras darbas su mokslininkais, nuveiktas darbo analizės duoda naudos. Tada žinai ne tik tai, kad užėmei tam tikrą vietą varžybose, bet ir kodėl taip įvyko. Žinoti ne tik ką, bet kaip ir kodėl sportininkas pasiekė, – labai svarbu“, – neabejoja E.Balčiūnas.

Jam pritaria A.Šarkauskienė: „Remiantis mokslu, jo pasiekimais įmanoma valdyti daug sudėtingų procesų. Dėl to mokslininkai turėtų tapti reikalingi, integruoti į sportininkų rengimo procesą. Ir kuo greičiau, kol visi dar nemetė darbo šioje srityje. Jie gali tapti kelrodžiais kylant iš ten, kur, kaip parodė Tokijas, atsidūrėme.“

4F

OFICIALUS RĖMĖJAS

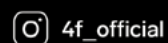
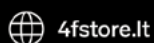

LIETUVOS
OLIMPINĖ
KOMANDA

MŪSŲ PARDUOTUVĖS

PPC „OZAS“ , VILNIUS
PLC „PANORAMA“ , VILNIUS
PPC „AKROPOLIS“ , KLAIPĖDA
PPC „AKROPOLIS“ , ŠIAULIAI
PPC „AKROPOLIS“ , KAUNAS
PLC „MEGA“ , KAUNAS

KOMISIJOSE – NET PENKI LIETUVOS ATSTOVAI

SLOVAKIJOJE VYKUSIAME EUROPOS OLIMPINIŲ KOMITETŲ ASOCIACIJOS (EOK) VYKDOMOJO KOMITETO POSĖDYJE PĀTVIRTINTA ATNAUJINTŲ KOMISIJŲ SUDĖTIS. PENKIAS KOMISIJAS PAPILDYS LIETUVOS ATSTOVAI, TARP JŲ – Į EOK SPORTININKŲ KOMISIJĄ IŠRINKTA TOKIJO OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ VICEČEMPIONĖ PENKIAKOVININKĖ LAURA ASADAUSKAITĖ-ZADNEPROVSKIENĖ.

Vytauto Dranginio nuotr.

L.Asadauskaitė-Zadneprovskienė

Lietuvos olimpinės rinktinės vyriausiasis gydytojas Dalius Barkauskas patvirtintas į Medicinos ir antidopingo komisiją. Lietuvos tautinio olimpinio komiteto užsienio ryšių direktorė Vaida Mačianskienė papildys Europos Sąjungos ir tarptautinių ryšių komisijos narių gretas.

LTOK olimpinio švietimo direktorė Vita Balsytė patvirtinta į EOK tvarumo ir aktyvios visuomenės komisiją, o olimpinio švietimo programų vadovas Kasparas Šileikis – į Kultūros ir švietimo komisiją.

„Džiaugiuosi matydama, kad Lietuvos vardas ir įtaka vis ryškesni tarptautinėje arenoje. Esame matomi, girdimi, tikiu, kad į EOK komisijas išrinkti Lietuvos atstovai stipriai prisidės prie olimpinio vertybių ir olimpizmo plėtros Europoje“, – sakė EOK vykdomojo komiteto posėdyje dalyvavusi olimpinė čempionė, LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

LTOK vadovė vasarą buvo išrinkta EOK viceprezidente. Ji yra pir-

moji šias pareigas einanti moteris.

Vykdomojo komiteto posėdyje pranešimą pristatė kitais metais Vuokatyje (Suomija) vyksiančio Europos jaunimo žiemos olimpinio festivalio organizacinio komiteto atstovai. Pasiruošimas vyksta pagal planą, organizatoriai glaudžiai bendradarbiauja su visomis suinteresuotomis šalimis dėl COVID-19 taisyklių ir dalyvių saugumo užtikrinimo.

Nors festivalis vyks kovą, ledo ritulio varžybos bus surengtos gruodį. Pranešama, kad vaikinų ledo ritulio varžybas stebės per šimtą Nacionalinės ledo ritulio lygos (NHL) skautų. Gruodžio 4 d. bus įžiebta Vuokačio žiemos olimpinio festivalio ugnis, iškilmingoje ceremonijoje dalyvaus ir EOK viceprezidentė D.Gudžinevičiūtė.

Posėdžio dalyviai buvo supažindinti, kaip sekasi rengtis 2023 m. Krokuvėje (Lenkija) vyksiančioms Europos žaidynėms.

Iš kairės: A.Vanagienė, D.Gudzinevičiūtė, E.Petkus

DALIJOSI PATIRTIMI

LTKO OLIMPINIO SPORTO DIREKCIJOS VADOVAI EINIUS PETKUS IR AGNĖ VANAGIENĖ DALYVAVO DVI DIENAS VYKUSIAME NACIONALINIŲ OLIMPINIŲ KOMITETŲ SEMINARE.

Europos olimpinė asociacija (EOK) Šamorine (Slovakija) organizuotas renginys buvo jau 41-asis.

„Tokie renginiai nacionaliniams olimpinėms komitetams turi didelę reikšmę. Jų metu ne tik mezgamos naudingos pažintys, gimsta tarptautiniai projektai, bet kartu tai galimybė pasisemti patirties iš kolegų. Buvo labai naudinga pasikalbėti apie pasiruošimą artėjantiems žiemos olimpinėms žaidynėms, išgirsti, kaip kolegės tvarkosi su pandemijos iššūkiais“, – sakė A.Vanagienė.

Slovakijoje vykusiame renginyje taip pat buvo apdovanoti geriausi jaunieji Europos sportininkai. Jais tapo rumunų plaukikas Davidas Popovicis, lengvaatletė iš Serbijos Adriana Vilagos, tekvondo atstovė iš Ispanijos Adriana Cerezo Iglesias, Didžiosios Britanijos riedlentinkė Sky Brown ir Rusijos gimnastė Viktorija Listunova. Jaunuosius sportininkus apdovanojo ir EOK viceprezidentė, LTKO prezidentė, olimpinė čempionė Daina Gudžinevičiūtė.

Seminare buvo skirtas ypatingas dėmesys artėjantioms Pekino žiemos olimpinėms žaidynėms. Jau dabar žinoma, kad saugumo reikalavimai Pekine bus dar griežtesni nei vasarą vykusiose Tokijo žaidynėse. Seminare dalyvavę Tarptautinio olimpinio komiteto atstovai pristatė atnaujintą informaciją dėl kelionės į Kiniją, saugumo, pasiruošimo varžyboms ir jų vykdymo.

Nacionalinių olimpinė komitetų atstovai intensyviai diskutavo apie šiuo metu kuriamą EOK strategiją „Darbotvarkė 2030“. Darbo grupėse sporto vadybos specialistai brėžė keturių EOK prioritetinių sričių – nacionaliniai olimpiniai komitetai, EOK vadyba, gerasis valdymas ir skaidrumas – gaires.

Kitais metais vyks du Europos jaunimo olimpiniai festivaliai: kovą Vuokatyje (Suomija) varžysis geriausi Europos jaunieji žiemos sportininkai, o vasarą į Banska Bistricą (Slovakijoje) rinksis vasa-

EOK nuotr.

Seminaro dalyviai

ros sporto atstovai. Seminare kalbėta ir apie pasiruošimą 2023 m. Krokuvėje vyksiančioms Europos žaidynėms.

Renginyje taip pat aptartos tvarumo skatinimo sporte galimybės. Lietuvos atstovai su kolegomis pasidalijo LTKO ir Lietuvos olimpinio fondo iniciatyva „LTeam START UP GOES GREEN“. Tai tvarių sporto renginių rėmimo programa, kuriai paraiškas galima teikti iki lapkričio 30 d.

Atrinktiems projektams ir iniciatyvoms bus suteikta 5–15 tūkst. eurų parama, skirta pradėti, plėsti, gerinti ar tęsti veiklą, įtraukiant tvarumą ir aplinkos apsaugos aspektą.

 Veiklus irkluotojas jau įpratęs vilkėti sporto valdininko kostiumą

NENORI BŪTI TIK STEBĖTOJAS

TAM, KAD PRADĖTŲ SAVO VERSLĄ, JAM NEREIKĖJO SKŪLINTIS. MINDAUGAS GRIŠKONIS JAU PENKERIŲ PARDAVINĖJO LAIKRAŠČIUS VILNIAUS GATVĖSE, TAD PUKIAI ŽINOJŲ PINIGŲ VERTĘ IR ANKSTI IŠMOKO TAUPYTI. SUSIDOMĖJĘS IRKLAVIMU JIS BĖGDAVO IŠ PAMOKŲ, KAD SPĖTŲ ATSIŠĖSTI Į SULOPYTĄ VALTĮ, NES PAVĖLAVUSIAM VALTIES NĒLIKDAVO. PAČIUPINĖJĘS SIDNĖJAUS ŽAIDYNIŲ OLIMPINĮ BRONZOS MEDALĮ IR PATS PANŪDO KADĀ NORS TOKĮ TURĖTĪ. O Į SPORTO POLITIKĄ NĒRĒ DĒL TO, KAD TROŠKO PERMAINŲ. LIETUVOS IRKLAVIMO FEDERACIJOS (LIF) PREZIDENTU TAPĖS 35-ERIŲ M. GRIŠKONIS VIS DAR PLAUKIOJA IR PROFESIONALIOJO SPORTŲ VANDENYNE. JO TIKSLAS – 2024 M. PARYŽIAUS OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS.

BIRUTĖ PAKĖNAITĖ

Per gyvenimą ir klavimo trasomis jis labiau įpratęs irtis vienas. Tačiau 2016 m. rugpjūtį Rio de Žaneiro olimpiniam kanale sidabrinio finišo link vandenį skrodė M. Griškonio ir Sauliaus Ritterio dueto irklai.

Didžiausią karjeros pergalę užkietėjęs vienišius iškovojo su porininku. Drauge jie irklavo vos mėnesį, bet Rio Mindaugui ir Sauliui pakluso valtys, o galingais irklų mostais du Lietuvos irkluotojai yrėsi greičiau už daugumą varžovų ir užkopė ant prizininkų pakyls.

Likus vos mėnesiui iki Rio olimpinų irklavimo varžybų S. Ritterio porininkas Rolandas Maščinskas gavo traumą, tad M. Griškonis pakeitė planus žaidynėse dalyvauti kaip vienvietininkas ir persėdo į dvivietę su Sauliumi. Rio de Žaneire iškovotas olimpinis sidabro medalis abiem – geriausias priminimas, kad tikriems nu-galėtojams nėra nieko neįmanoma.

Dabar jie drauge irkluos ir LIF valtį – vienbalsiai išrinktas prezidentu M. Griškonis tapti generaliniu sekretoriumi pasiūlė S. Ritteriui. Žmogui, kurį puikiai pažįsta ir kuriuo visiškai pasitiki.

S. Ritteris jau paskelbė apie sportinės karjeros pabaigą, o M. Griškonis vis dar kelia sau naujus tikslus.

„Toks jau esu – negaliu stovėti vietoje“, – šypsosi naujasis irkluo-tjų vedlys, kurio dienotvarkė surikiuota kone sekundžių tikslumu.

DUKTERIAI – ITIN ATLAIDUS

Jis – tėvas, verslininkas, sporto valdininkas ir itin darbštus bei užsispyręs sportininkas. „Be užsispyrimo sporte nieko nepasieksi“, – sako irkluo-tojas. Užsispyrusi ir maratonininkė Diana Lobačevskė, su kuria M. Griškonis prieš septynerius metus susilaukė Atėnės. Jų duk-tė – tokia pat užsispyrėlė kaip tėvai. „Atėnė – rami, nuoširdi,

M.Griškoniš olimpinį sidabrą iškovojė irkluodamas su S.Ritterer

jautri, bet labai užsispyrusi. Manau, kad šį bruožą lėmė genai. Tikiuosi, kad duktė užsispyrimą nukreips tinkama linkme“, – viliasi M.Griškoniš.

Tėvystė – jo džiaugsmas ir skausmas, nes dėl sudėtingos dienvakrės, nuolatinių stovyklų ir varžybų užsienyje dukteriai negali skirti pakankamai dėmesio.

„Daug laiko praleidžiu ne Lietuvoje, o ir būdamas Lietuvoje ryte išeinu, vakare pareinu. Savaitgaliais – irgi treniruotės. Kai būnu namie, norisi kokią dieną lapus nusigrėbti ar žolę nusipjauti – ir vėl vaikui dėmesio mažiau. Tad argi galiu būti griežtas tėvas, kai Atėnų matau per retai? Žinoma, kad ją lepinu“, – neslepia olimpinis prizinininkas.

MIEGUI LIEKA MAŽAI LAIKO

Tačiau visose kitose srityse M.Griškoniš – reiklus ir griežtas. Ne tik kitiems. Pirmiausia – sau. Nors dažną vakarą, įsisukęs tarp nebaigtų darbų, nueina miegoti pernelyg vėlai, ryte keliasi auštant ir iš Vilniaus važiuoja į Trakų irklavimo bazę.

Po treniruotės, kai kiti irklotojai eina ilsėtis, Mindaugas skuba į darbą savo logistikos įmonėje. Direktorius privalo būti darbe. Jo tvirtose rankose – įmonės vadžios, o be M.Griškonišo parašo nevyksta jokios finansinės operacijos.

„Nė centas be mano žinios neišeina“, – juokiasi irklotojas.

Savo įmonę M.Griškoniš atidarė 2008-aisiais. Netrukus pasaulį pradėjo krėsti ekonomikos krizė, kurios galinga iš Amerikos atsiritusi banga pirmiausia šlavė mažas ir nestabilias įmones. Tačiau sunkiai uždirbtas santaupas į verslo pradžią sudėjęs M.Griškoniš darė viską, kad jo jaunas verslas nepaskęstų banguojančiame sunkumų krėčiamos ekonomikos vandenyne.

Jo įmonė ne tik atsilaikė, bet ir plėtėsi. Iš pradžių bendrovėje buvo nedidukas krovininis automobilis, dirbdavęs tik Lietuvoje. Po kurio laiko jau dirbo keli automobiliai, kurie gabeno krovinius Baltijos šalyse, o dabar irklotojo įmonės vilkikai važinėja po visą Europą.

Pekino, Londono ir Tokijo olimpinėse žaidynėse M.Griškoniš irklavo vienvietę valtį

M.Griškoni savo verslą įkūrė būdamas 22-ejų

„Žinote, kas svarbiausia, kai turi savo verslą? Susidėlioti tikslus ir prioritetus. Viskas čia paprasta: jei tavo išlaidos didesnės nei pajamos, suprantama, kad vieną dieną bankrutuos. Bet, manau, mes mokame skaičiuoti, todėl po truputį didėjame, o ne traukiamės“, – verslo abėcėlę puikiai moka M.Griškoni.

Tačiau dar vaikystėje jis išmoko ir kitą pamoką: jei nori užsidirbti, privalai dirbti. Olimpiniam prizininkui niekas nieko nedavė už dyką. Verslą jis pradėjo iš savo santaupų ir arė neskaičiuodamas laiko, netausodamas jėgų.

„Pradėjau nuo nulio ir viską dariau pats, todėl labai gerai suprantu šį verslą: rašiau sąskaitas, keičiau mašinų ratus, todėl mane sunku apgauti ar įtikinti, kad kas nors neįmanoma – pats esu viską išbandęs, todėl žinau, kas tikrai įmanoma, o kas – ne“, – sako M.Griškoni.

Tuo metu, kai atidarė įmonę, jis ne tik dirbo ir irklavo, bet ir studijavo, nors daug laiko praleisdavo treniruočių stovyklose ne Lietuvoje.

„Manau, kad jei labai nori, žmogus gali suderinti daug dalykų. Svarbiausia – noras. Ir kai sportininkai sako, kad jie nesugeba ir sportuoti, ir kartu mokytis, manau, kad tai tik apsileidimas ir nenoras. Žinoma, lengviau nesimokyti, bet jei nori, viskam gali rasti laiko“, – neabejoja tuomečiame Vilniaus pedagoginiame universitete irklavimo trenerio ir pedagogo diplomą gavęs sportininkas.

Tiesa, viešojo administravimo magistro studijoms Mykolo Romerio universitete vis dėlto pristigo laiko, mat užgriuvo itin daug darbų, tad irkluoja jas sustabdė.

ANKSTI IŠMOKO UŽSIDIRBTI

Irklavimas – M.Griškoni aistra. Jis niekada nemąstė, kad sportas galėtų būti jo pragyvenimo šaltinis, nes nuo mažens mokėjo užsidirbti kitaip. Būdamas vos penkerių Mindaugas pardavinėdavo laikraščius Vilniaus gatvėse – įsigydavo kioske ir parduodavo du kart brangiau.

Vilniaus Žirmūnų mikrorajone augusio M.Griškoni kieme buvo restoranas, į kurį atvažiuodavo solidūs ponai prabangiomis mašinomis, tad duodavo vaikiškiams arbatpinigių, kad šie pasaugotų jas. Kišenpinigių berniukai užsidirbdavo ir plaudami automobilius.

„Nuo vaikystės buvau veiklus ir taupus. Šios savybės, matyt, paveldėtos iš tėčio, nes jis skatino taupyti, o pats irgi nuolat buvo pilnas veiklos“, – pasakoja irkluojujas.

Todėl kai 2008-aisiais, būdamas vos 22-ejų, nusprendė kurti savo verslą, jis jau turėjo užtektinai santaupų jo pradžiai. O netrukus sėkmingai veikianti įmonė tapo pagrindiniu sportininko pragyvenimo šaltiniu.

„Niekada nesportavau dėl pinigų. Apie pinigus apskritai niekada per daug negalvojau. Gal dėl to, kad visada jų turėjau, nes užsidirbdavau, – svarsto olimpinis vicečempionas. – Kai irkluodamas pasiekiau gerų rezultatų, pajamų jau gaudavau ir iš sporto, bet sportuodamas neakcentavau, kad pinigai yra mano tikslas. Tikslas buvo pergalės.“

ĮSPŪDINGIAUSIA KARJEROS AKIMIRKA

O pergalių jis užsigeidė tada, kai 2000-aisiais, būdamas keturiolikmetis paauglys, pačiupinėjo irkluojują Kristinos Poplavskajos ir Birutės Šakickienės Sidnėje iškovotą olimpinį bronzos medalį. Tada prisiekė sau ir pats kada nors tokį turėti.

Vis dėlto M.Griškoniui reikėjo luktelėti dar kelerius metus atkliai treniruojantis, kol rado pergalių kelią.

Jaunių ir jaunimo varžybose jis vis likdavo netoli garbės pakylas: 2003 m. pasaulio jaunių iki 18 m. čempionate Atėnuose (Graikija) buvo šeštas, po metų Banjolese (Ispanija) – penktas, o 2005 m. pasaulio jaunimo iki 23 m. čempionate Amsterdame (Nyderlandai) – ketvirtas.

Pirmą reikšmingą pergalę vienvietininkas iškovojo 2007-aisiais Glazge (Jungtinė Karalystė), kai planetos jaunimo čempionate finišavo antras. Tais pačiais metais jis buvo antras ir suaugusiųjų Europos čempionate Poznanėje (Lenkija).

Pasaulio irkluojujų elite įsitvirtinęs lietuvis paskui jau nuolat buvo tarp lyderių. Jis keturiskart tapo Europos čempionu (2009, 2011, 2012 m. kaip vienvietininkas, 2017 m. – irkludamas porinę dvivietę su S.Ritteriu). Tarp M.Griškoni laimėjimų – ir 2015 m. pasaulio čempionato bronzas.

Vis dėlto mieliausias apdovanojimas irkluojujui – olimpinis sidabras, kurį su S.Ritteriu iškovojo 2016 m. Rio de Žaneire.

M.Griškoniis yra gavęs ir valstybės apdovanojimų

„Geriausiai jaučiuosi vienvietėje. Esu kovotojas, todėl man kartais sunku priimti kitų žmonių nuomonę, prisitaikyti, o vienvietėje esu atsakingas tik už save, ir, jei nesiseka, galiu kaltinti tik save. Jei sekasi, vienas ir džiaugiuosi.“

Žinoma, vienvietė psichologiškai sunkiausia rungtis, nes negali su niekuo pasitarti. Ir dar tos ilgos monotoniškos treniruotės. Komandoje irkluoti smagiau, treniruotė tarsi greičiau praeina. Bet aš pratęs būti vienas. Kaip vilkas“, – sako M.Griškoniis.

Į Rio de Žaneiro žaidynes jis irgi rengėsi kaip vienvietininkas, tačiau S.Ritterio porininko trauma sujaukė planus, tad likus vos mėnesiui iki svarbiausių olimpinio ciklo varžybų M.Griškoniis persėdo į dvivietę.

Rio jiems sekėsi viskas, tad raumeningi lietuviai finišo liniją kirto antri, palikdami už savęs daug tituluotų dviviečių.

„Olimpinis medalis yra kiekvieno sportininko svajonė, aukščiausias taškas. Vos ne per akimirką iškovojomė tą medalį, nors drauge treniravomės labai trumpai. Ta akimirka buvo ištis įspūdinė“, – pasakoja olimpinis prizininkas.

Įpratęs valtyje atsakyti tik už save, o versle vadovauti, dvivietėje M.Griškoniis buvo priverstas pažaboti asmenines ambicijas.

„Valtyje negali vadovauti, nes priešiškiui ten ne vieta. Vadovauti turi treneris, o mes privalome vykdyti užduotis ir daryti viską, kad laimėtume“, – paaiškina irklotojas.

Į VALTĮ SĖDO DĖL KREPŠINIO

Į irklavimą trylikametis paauglys atėjo dėl krepšinio. Lietuvos sporto draugijos „Žalgiris“ irklavimo bazėje Vilniuje buvo ir krepšinio salė, į kurią berniukai po irklavimo treniruočių eidavo pagaiinti kamuolio. Nors bandė lankyti Š.Marčiulionio krepšinio akademiją, bet ten ištvėrė vos kelis mėnesius – įgriso rutina. Tačiau pažaisti krepšinį laisvalaikiu atrodė įdomu.

Vis dėlto irklavimas greitai įtraukė guvų paauglį. Jis bėgdavo iš pamokų, kad tik spėtų atsisėsti į sulopytą valtį, kurių tuomet stigo, ir Nerimi nusiirdavo prieš srovę, o pasroviui grįždavo atgal.

M.Griškoniio tėvai tik vėliau sužinojo apie tai, kad vienturtis jų sūnus irkluoja. Astai Pažereckaitė ir Antanui Griškoniui susipažinti padėjo irklavimas, kai jurbarkietė ir alytiškis atvyko tobulintis į

Trakus. Perspektyvūs irklotojai įsimylėjo, o vėliau sukūrė šeimą.

Prieš gimstant Mindaugui jo motina baigė sportininkės karjerą, o tėvas kurį laiką dar sportavo, bet irgi netrukus išlipo iš valtys. Tačiau jų pėdomis netikėtai nusekė sūnus.

Nors Griškoniiai nemanė, kad vienturtis rimtai susidomės irklavimu, Mindaugą šis sportas traukė vis labiau.

„Gal dėl to, kad šalia buvo tinkamas žmogus? Esu labai laimingas, kad man pavyko susipažinti su jau amžinatilsj treneriu Alfonso Mikšiu. Tai jis išmokė mane irkluoti. Nes norint gerai irkluoti, neužtenka raumenų, reikia ir smegenų. A.Mikšys išmokė mąstyti, pajauti valtį, susidraugauti su šiuo sportu“, – pasakoja M.Griškoniis.

NENORI BŪTI TIK STEBĖTOJAS

Irklavimą pamilęs ir pripažinimą rezultatais pelnęs užsispyręs vilnietis galiausiai pasiryžo nerti į dar gilesnius vandenis. 2019-aisiais per LIF konferenciją jis buvo išrinktas į federacijos Vykdomąjį komitetą, paskui – ir į Lietuvos tautinio olimpinio komiteto Sportininkų komisiją, dar vėliau tapo komisijos pirmininku, o šiais metais – ir LIF prezidentu.

„Žinoma, kad tai – dar viena veikla, kuriai reikia rasti laiko, o jo ir taip neturiu. Bet į sporto politiką ėjau tik dėl to, kad daugiau kaip 20 metų atidaviau irklavimui, tad nenoriu būti tik stebėtojas ir žiūrėti, kaip sportas Lietuvoje ritasi žemyn. Noriu prisidėti jį keldamas. Profesionaliajame sporte turiu daug patirties ir ryšių, esu matomas ir žinomas tarptautinėje arenoje, tad tikiu, kad galiu būti naudingas“, – įsitikinęs M.Griškoniis.

Tačiau ir iš profesionaliojo sporto jis dar nesitraukia ir tiki, kad gali patekti į 2024-ųjų Paryžiaus žaidynes. Jos irklotojui būtų penktosios. 2008 m. Pekine ir 2012 m. Londone vienvietininkas buvo aštuntas, 2016 m. Rio de Žaneire su S.Ritteriu iškovojo reikšmingiausių karjeros trofėjų – olimpinį sidabrą, o 2020 m. Tokijo žaidynėse vėl irklavo vienvietę ir buvo šeštas.

Tam, kad pelnytų kelialapį į Paryžių, 2023 m. pasaulio čempionate Serbijoje M.Griškoniis turi užimti ne žemesnę kaip devintą vietą.

Iki atrankos dar yra šiek tiek laiko. Bet iki tol reikia nudirbti galybę darbų – ne tik valtyje, bet ir prie LIF prezidento stalo.

Tokio žaidynėse penkiakovinių medalių dalybos vyko stadione, kuriame specialiai šioms varžyboms buvo įrengtas baseinas

ŠIUOLAIKINĖS PENKIAKOVĖS BENDRUOMENEI – GALVOSŪKIS

LIETUVOS PENKIAKOVININKAI IŠSIRINKO NAUJĄ FEDERACIJOS VADOVYBĘ, KURIAI NE TIK TEKS ĮGYVENDINTI AMBICINGUS TIKSLUS, BET IR IŠLAVIRUOTI TARP PERMAINŲ. O JOS STIPRIAUSIAI PAKEISTŲ ŠIOS SPORTO ŠAKOS VEIDĄ.

RITA BERTULYTĖ

Spalio pabaigoje vykusiuose Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės federacijos (LŠPF) prezidento rinkimuose varžėsi du kandidatai – iki tol federacijai vadovavęs Genadijus Makušėvas ir Aistis Baronas. Penkiakovinė norėjo permaitinti. Ir prezidentu 2021–2025 m. kadencijai išrinko A.Baroną, kuris gavo šešis iš dešimties balsų.

LŠPF viceprezidentu išrinktas dvejų olimpinių žaidynių prizininkas Andrejus Zadneprovskis, o generaliniu sekretoriumi tapo dar vienas olimpietis Justinas Kinderis.

Naujasis LŠPF prezidentas sporte nėra naujas veidas, bet iki šiol jis buvo geriau pažįstamas dviratininkams. Iš pradžių pats mynė pedalus, o baigęs sportinę karjerą rėmė komandas, dirbo su rėmėjais, klubo vadovyba.

„Šalia dviračių sporto varžybų Kaune padėdavau ir šiuolaikinės penkiakovės varžybų rengėjams. Taip ir atsiradau šalia penkiakovės – buvau susipažinęs tiek su sportininkais, tiek su Kauno treneriais, pats kartu plaukiodavau baseine su penkiakovinėmis.

Mane pradėjo kalbinti ateiti su nauja komanda dirbti, padėti penkiakovei platesniu mastu. Sutikau vien dėl to, kad man komanda gerai žinoma. Tai jauni energingi žmonės, planų turime nemažai, norime keisti penkiakovės veidą ne tik Lietuvoje, bet ir Baltijos šalyse, įtraukti naujo formato varžybas. Mes norime keistis, norime pritaikyti šį sportą renginiams, padaryti jį masišką“, – kaip ir su kojomis mintimis stoji prie federacijos vairo, pasakoja A.Baronas.

RENGS NAUJAS VARŽYBAS

Tiesą sakant, kojų naujoji LŠPF valdžia ilgai neapšilinėjo ir ėmėsi pirmųjų darbų. Pirmiausia į Tarptautinę šiuolaikinės penkiakovės federaciją (UIPM) nusiuntė dokumentus, norėdama Lietuvoje užregistruoti naujas varžybas. Penkiuose Lietuvos miestuose – Kaune, Vilniuje, Telšiuose, Šiauliuose ir Palangoje planuojama rengti „Laser run“ taurės varžybas.

„Laser run“ – tai kombinuota bėgimo ir šaudymo rungtis. Tarptautinė šiuolaikinės penkiakovės federacija pastaruosius dvejus trejus metus itin populiarina visame pasaulyje šią rungtį, taip norėdama pritraukti daugiau žmonių sportuoti. Mes taip pat

A. Baronas (dešinėje) generalinio sekretoriaus postą pasiūlė J. Kinderiui

norime plėtoti šią discipliną. Tad šios varžybos – vienas mūsų pagrindinių šių metų tikslų“, – planus dėsto A. Baronas.

Kodėl ši rungtis? A. Barono tikinimu, „Laser run“ – masiniam sportui dėkinga rungtis. Bėgiojančių Lietuvoje maratonus ir kitus nuotolius daug, tad kodėl jiems nepasiūlius bėgimo pajvairinti šaudymu? „Žinome, kad maratone dalyvauja labai daug žmonių. Mes prie bėgimo norime pridėti šaudymą ir padaryti daugiau atvirų treniruočių, kad žmonės išbandytų. Norime atsiverti visuomenei“, – tikslus dėsto LŠPF prezidentas.

Į pagalbą pasitelkdama šią rungtį naujoji LŠPF vadovybė puoselėja viltį sudominti penkiakove daugiau vaikų: „Vaikai, atėję į penkiakovę, iš pradžių nei fechtuojasi, nei juo labiau joja – joti jie pradeda tik 18–19 metų, jau išėję į profesionalųjį sportą. Iš pradžių jie bėga ir plaukia, tad rengdami šias varžybas norime pritraukti juos.“

Naujosios varžybos turėtų startuoti gegužę ir baigtis rugsėjį. Preliminarios datos numatytos, tačiau jos gali būti koreguojamos atsižvelgiant į sporto renginių tvarkaraštį Lietuvoje. Šiomet tai bus atviroji Lietuvos taurė. LŠPF vadovybė viliasi, kad ateityje jos galėtų išaugti iki Baltijos šalių varžybų.

Taigi vienas iš naujosios vadovybės užmojų – padaryti šią sporto šaką masiškesnę. O iš masiškumo tiesus kelias ir į meistriskumą. „Lygiai taip pat tada federacija gali pritraukti daugiau rėmėjų. O šiandien nelabai galime jų turėti, nes rėmėjai negauna atgalinio ryšio – nėra masinių varžybų, nėra matomumo, sportuojančiųjų gana nedaug. Taigi pirmiausia norime, kad Lietuvoje vyktų aukšto lygio varžybų, kurios būtų ir tarptautinės, ir vietinio lygio, bet jose dirbtų aukštos kvalifikacijos teisėjai. Taip pat norime pritraukti daugiau sportuojančių vaikų, rėmėjų, kad federacija galėtų daugiau vaikų išleisti į stovyklas ir panašiai. Ir tai nėra metų ar trejų darbas“, – savo viziją dėsto A. Baronas.

A. Baronas daug metų skyrė dviračių sportui

POKYČIAI – PO NAUJŲJŲ

Šiuolaikinė penkiakovė vis labiau modernėja. Per pastaruosius metus ši sporto šaka išgyveno tiek pokyčių, kiek jų nepatyrė per kelias dešimtis metų.

Penkiakovę sukūrė šiuolaikinių olimpinė žaidynių atgavintojas Pierre'as de Coubertinas. Ji debiutavo 1912 m. Stokholmo olimpinėse žaidynėse. Varžybos, kurių programą sudarė penkios rungtys – šaudymas pistoletu, fechtavimas, plaukimas, jojimas ir bėgimas – nuo 1912 iki 1980 m. vykdavo penkias dienas, vėliau keturias, tris, kol galiausiai 1996 m. Atlantos olimpinėse žaidynėse jos buvo surengtos per vieną dieną. 2008 m. modifikuota bėgimo ir šaudymo rungtis – jos sujungtos, be to, sportininkai pradėjo naudoti lazerinį ginklą.

Kitais metais – vėl pokyčiai. Vėl keičiama bėgimo ir šaudymo rungtis, o stipriems bėgikams, kurių tarp Lietuvos atstovų ne vienas, tai nebus į naudą. Iki šiol penkiakovininkai bėgdavo keturias atkarpas po 800 m su keturiais ugnies ruožais. Po naujųjų atkarpų daugės, bet jos trumpės: sportininkai bėgs penkias atkarpas po 600 m, šaudymo ruožai liks keturi.

LŠPF viceprezidentas A.Zadneprovskis

„Prisideda viena atkarpa, bet ir atkarpos trumpėja, todėl galutinė distancija bus 200 m trumpesnė. Taip siekiama suvienodinti taškus, nes dabar stiprūs bėgikai įgauna pranašumą prieš stiprius plaukikus. Norima, kad bėgimas nebūtų lemiama rungtis. Be to, ši rungtis prasidės ne nuo bėgimo, o nuo šaudymo – tam, kad suteiktų daugiau adrenalino“, – paaiškina LŠPF generalinis sekretorius J.Kinderis.

Keičiama ir varžybų sistema. Į finalą pateks 36 sportininkai, kurie po fechtavimosi rungties bus suskirstyti į du pogrupius po 18. Čia jie varžysis plaukimo bei bėgimo ir šaudymo rungtyse. Po to iš kiekvieno pogrupio po devynis sportininkus pateks į galutinį finalą, kuriame jau kovos dėl medalių. O galutinį finalą planuojama sutalpinti į 90 min. Tokia maždaug turėtų būti sistema. „Maždaug“, nes kol kas ir patiems penkiakovės atstovams klausimų daugiau nei atsakymų, nors naujasis sezonas – ne už kalnų.

„Reikia pasikeitimų, bet reikia ir aiškumo, ir iš anksto tam ruoštis. Jeigu neklystu, buvo vos vienos bandomosios varžybos, bet ir tai su jojimo rungtimi. Tad kongreso, vyksiančio paskutinį lapkričio savaitgalį, laukiame kaip išganymo. Nors manau, kad ir po jo bus daug visokių neaiškumų, daug klausimų ir ne į visus bus pateikti atsakymai. Nežinomybė nėra gerai. Plius žinome, kad penkta rungtis turi keistis. Kalbėjau su treneriais, kol kas nėra vieno supratimo apie esamą situaciją, tad realybėje bus dar daugiau klausimų.

Ir naujasis formatas bus labai ribotas: galbūt Paryžiuje sportininkams jis bus aktualus, o Los Andžele – jau nebe. Sunku, kai nežinai, kas laukia, kokios taisyklės, bet tokia išlikimo olimpinėje programoje kaina“, – mintimis dalijasi J.Kinderis.

OLIMPINIŲ ŽAIDYNIŲ KAINA

Vis dėlto šie pokyčiai, kurie penkiakovininkų laukia po naujųjų, nublanko ir apie juos mažai kas tešneka. Šiuolaikinės penkiakovės šeima tarsi bičių avilys dūgia po to, kai UIPM lapkričio pradžioje paskelbė, jog po Paryžiaus žaidynių nebelsis jojimo rungties. Lietuvos penkiakovininkų bendruomenė šiuos pokyčius priėmė taip pat nevienareikšmiškai.

„Iš pradžių buvo šokas tiek man, tiek sportininkams, treneriams. Vėliau per tarptautinės federacijos vadovų susitikimą su naciona-

Penkiuose Lietuvos miestuose planuojama rengti „Laser run“ taurės varžybas

Vytauto Dranginio nuotr.

linių federacijų atstovais viskas buvo paaiškinta: kad penkiakovės geografija labai ribotai plečiama, žirgų sportas neleidžia plėstis į Afriką, mažas valstybes ir kartu riboja šio sporto prieinamumą. Kitas dalykas, kalbant konkrečiai apie sportininkus, – nepateisinti lūkesčiai. Tarkime, jeigu gauni ne patį geriausią žirgą, negali vadovautis sportiniu principu – ne visada laimi stipriausi. Tai pagrindinės priežastys, kodėl daromas šis pakeitimas. Tarptautinis olimpinis komitetas sako, kad jeigu norite likti olimpinėje programoje, privalote keistis ir galvoti, kaip transformuoti jojimo rungtį“, – nuotaikas ir motyvus dėsto J.Kinderis, kuris savo sportinėje karjeroje dar nepadėjo taško.

Į numatomus pokyčius jis siūlo žvelgti ne tik per skepticizmo prizmę, bet įžvelgti juose ir teigiamą pusę: „Manau, jei reaguosime greitai, – prisitaikysime ir viskas bus gerai. Galbūt matysime stipresnį sportą. Štai dabar kai kurie penkiakovininkai net neužsėda ant žirgo – jie nėra tokio lygio, kad galėtų joti ir įveikti tam tikrą maršrutą. Be to, norėtūsi, kad penkiakovę bandytų visi, tarkim, nuo penkiolikos metų ar dar jaunesni, nes dabar su žirgu varžybose dalyvauji, kai jau esi vyresnis nei aštuoniolikos. Aišku, pokyčiai niekam nepatinka, man irgi nepatinka, bet yra taip, kaip yra, ir reikia prisitaikyti prie žaidimo taisyklių.“

„Matau šias diskusijas iš labai arti. Dalyvavau ir Lietuvos suaugusiųjų, ir jaunimo čempionate Vilniuje abi dienas, buvau žirgy-

ESAME ĮSPRAUSTI Į KAMPĄ

Laura Asadauskaitė-Zadneprovskienė, olimpinė čempionė ir vicečempionė: „Sunku turėti vieną nuomonę. Gal ir gerai, gal ir pritarčiau, nes ta loterija... Labai daug pasisakymų prieš, bet dažniausiai šneka tie, kurie nėra pralaimėję olimpinėse žaidynėse ar pasaulio čempionate medalio. Aš esu tą patyrusi ir žinau, kad tai labai skaudu. Manau, tokių situacijų olimpinėse žaidynėse neturėtų būti. Todėl iš esmės jau seniai turėjome pakeisti taisykles, kad nebūtų tokio šou, kokį matėme Tokijuje, kai reikėjo joti vokiečiai. Tokių dalykų, kaip nulis taškų už jojimą ir prarasta galimybė kovoti dėl aukštų vietų ar medalio, negali būti. Tai skaudžiausias dalykas, kokį tik gali patirti sportininkas.

Kitas momentas: jeigu penkiakovėje panaikins jojimą, iš esmės tai jau bus ne penkiakovė. Žiūrint į tolimą ateitį, tai bus ne ta tradicinė, daugelį metų egzistuojanti penkiakovė, o kažkas naujo. Ir galbūt dėl to ateityje prikibs ir apskritai išmes iš olimpinės programos. Mes esame įsprausti į kampą, nėra kur dėtis, vis tiek privalome kažką keisti.

Neramu, kad reikia keistis, nes tai reiškia, kad prie mūsų sporto šakos vis kimbama, vis kažkas netinka, ją vis reikia tobulinti. Tai ženklas, kad negalime jaustis ramūs. Bet jeigu nesikeisime, sporto šakos neliks žaidynėse, nes nėra masiškumo, finansų, menkas žiūrimumas. Gal jau seniai reikėjo kažką daryti, kad tokių klausimų nebūtų kilę. Neįsivaizduoju, koks sprendimas dabar būtų geriausias.

Man patinka važinėti dviračiu ir labai norėčiau, kad vietoje žirgo būtų dviratis, bet labai abejoju, ar taip nutiks. Manau, greičiausiai tai bus bėgimas su kliūtimis. Kažkada buvo toks modelis, jau teko bėgti per įvairiausias kliūtis. Gal ši rungtis atsiras?

L.Asadauskaitė-Zadneprovskienė Tokijo žaidynėse

ne, bendravau su sportininkais. Yra ir už, ir prieš, yra tokių, kurie visiškai prieš, bet yra ir visiškai už. Dviprasmiškos mintys. Bet naujo formato reikalauja TOK tam, kad ši rungtis būtų įdomi prie ekranų sėdintiems žiūrovams“, – dėsto federacijos vadovas A.Baronas.

Naujasis federacijos prezidentas palaiko pokyčius ir supranta, kad prisitaikyti reikės. „Kita vertus, juk žirgų sportas niekur nedings. Kalbame tik apie penkiakovę“, – aistras ramina jis.

„Lietuvos pozicija – išlikti olimpinėse žaidynėse. Jeigu mes turėsime žirgus, bet neturėsime olimpinį žaidynių, suprantame, kad tai niekur nenuves“, – priduria J.Kinderis.

BŪRIMAS IŠ KAVOS TIRŠČIŲ

Viena aišku – Los Andželo olimpinėse žaidynėse dalyvausiantys penkiakovininkai nejos. Bet kas pakeis šią rungtį – kol kas nežinia. Žiniasklaidoje buvo pasirodžiusi informacija, neva tai bus dviračių sportas ar sportinis laipiojimas.

„Girdėjau ir tokias šnekas, kad tai bus irklavimo konceptai“, – šyp-teli J.Kinderis. Bet visa tai – tarsi būrimas iš kavos tirščių. Kol kas dėl naujosios rungties nėra apsispręsta ir galimi variantai neįvardyti.

„Diskusijos dar tik prasideda ir sprendimas bus priimtas iki 2022 metų galo – tada bus patvirtinta naujoji disciplina. Ir ji galėtų būti taikoma jau nuo 2023-ųjų aktualioms amžiaus grupėms, tai yra toms, kurios dar nedalyvaus Paryžiuje, bet jau galėtų dalyvauti Los Andžele. Toks pereinamasis laikotarpis“, – sako A.Baronas.

J.Kinderis pabrėžia, kad UIPM šiandien yra išdėsčiusi tik principus, kuriais remiantis turėtų būti parinkta naujoji rungtis. Dabar renkamos darbo grupės – ir sportininkų, ir trenerių, ir federacijų, kurios diskutuos, kokia rungtis būtų tinkamiausia.

„Turi išlikti pagrindinis P.de Coubertino principas – penkios rungtys, nes vienas iš svarstymų buvo pašalinti jojimą ir palikti keturias rungtis. Kitas principas, kad netrukdytų pusantros valandos trukmės formatui, nes penkiakovė turi būti greita, o ne tokia, kuri prasideda ryte ir baigiasi vakare. Dar vienas iš minimų principų, kad penkiakovės varžybos vyktų stadione, tad plento dviračiai jau būtų sunkiai įkomponuojami. Be to, transportavimas turėtų

būti gana paprastas, o žiūrovui ta rungtis turėtų kelti susidomėjimą ir būti aiškiai suprantama. Tokie pagrindiniai principai. Bet tai nėra paprasta – vos imi galvoti apie kokią vieną rungtį, jau žiūri, kad kažkuris principas yra pažeidžiamas. Tai galvosūkis visiems penkiakovės žmonėms“, – sako J.Kinderis.

„Diskusijos vyks ir su sportininkais, ir su jaunais sportininkais, treneriais, visa bendruomenė gali teikti siūlymų pagal nurodytas gaires“, – į diskusiją Lietuvos penkiakovės bendruomenę kviečia LŠPF prezidentas.

Ar pakeitus jojimo rungtį kita padidėtų penkiakovės populiarumas Lietuvoje? „Manau, kad taip, – svarsto LŠPF generalinis sekretorius. – Būtų paprasčiau rengti varžybas. Yra Vilnius, Kaunas, kur vyksta penkiakovė, Šiauliuose yra keturkovė, Telšiuose tik trikovė – bėgimas, plaukimas ir šaudymas. Kituose miestuose mums reikia plėtros, bet trūksta trenerių ir baseinų. Tarkim, Mažeikiuose atidarė baseiną, bet negalime ten turėti penkiakovininkų grupės, nes nėra bent minimaliai penkiakovę suprantančio trenerio. Bet jeigu jojimas bus pakeistas į sporto šaką, kuri nereikalauja kažkio specialaus pasirengimo, bus ir plėtra, ir susidomėjusių žmonių tikrai daugės. Tada ir trenerių atsiras – toks sniego gniūžtės efektas: užsisuka vienas ir pajuda visi kiti reikalai“, – naudos iš pokyčių tikisi J.Kinderis.

Ar naujajame sezone matysime varžybose jį patį? Į klausimą apie savo sportinę karjerą J.Kinderis kol kas dar nėra atsakęs ir pats sau.

„Nėra taip lengva atsakyti. Prasideda darbai ir tik dabar imu suprasti, kiek man reikia laiko ir energijos būti federacijos generaliniu sekretoriumi. Nežinojau, kokie krūviai, kokios nuotaikos, nes visą gyvenimą sportuoti – vienas dalykas, o kai ateini ir reikia atsakyti už kitus žmones, prisiimti už juos atsakomybę – kitas. Reikia šiek tiek laiko darbams susidėlioti ir žiūrėti, ar galiu save skirti ir sportui, ir darbui, ar tik darbui. Tai netolimos ateities klausimas, į kurį bus atsakyta“, – su atsakymais neskuba vienas pajėgiausių Lietuvos penkiakovininkų.

O sportinę formą jis palaiko kas dieną. „Ir dažnai net po du kartus per dieną. Tai darydamas matau prasmę ir malonumą“, – patikina olimpietis.

E.Skurdelis (kairėje) analizuoja visas savo kovas

Į RINGĄ BOKSININKĄ LYDI DIEVŲ ATVAIZDAI

GIMTOJOJE ŠILUTĖJE PIRMUOSIUS ŽINGSNIUS RINGE ŽENGĘS, O DABAR KARJERĄ KAUNE TĘSIANTIS 28-ERIŲ EDGARAS SKURDELIS – VIENAS LIETUVOS BOKSO LYDERIŲ. GERIAUSIAI IŠ LIETUVIŲ ŠIŲ METŲ PASAULIO ČEMPIONATE PASIRODŽIUSIO ATLETO TIKSLAS – PARYŽIAUS OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Tai nebus pirmas E.Skurdelio bandymas patekti į olimpinės žaidynės. Arčiausiai tikslo sportininkas buvo šiemet per Europos zonos atrankos turnyrą Londone, kur buvo dalijami kelialapiai į Tokijo žaidynes. Tačiau su svorio kategorijos iki 57 kg varžovais kovojusiam boksininkui nepavyko įgyvendinti savo svajonės.

E.Skurdelis (iki 60 kg) liko per žingsnį nuo medalio per šiemetinį pasaulio čempionatą Belgrade. Nuo prizininkų pakylas jį teskyrė viena pergalė: ketvirtfinalyje tik po ypač atkaklios kovos 2:3 (29:28, 27:30, 28:29, 28:29, 29:28) pralaimėta Tokijo olimpiečiui, šių metų Azijos vicečempionui iraniečiui Daniyalui Shahbakhui.

Kaip reaguojate į tokias nesėkmes? – paklausėme E.Skurdelio.

Per savo karjerą patyriau ne vieną skaudų pralaimėjimą. Norėjęsi pabėgti nuo visko: nuo žmonių, rutinos, aplinkos, treniruočių,

varžybų, nuo paties bokso ir pabūti vienam su savimi. Skaudūs pralaimėjimai priverčia daug mąstyti, analizuoti. Kai jau būnu pasiruošęs sugrįžti atgal į savo rutiną, grįžtu su naujomis idėjomis, kupinas jėgų, ryžto ir motyvacijos.

2021-ieji buvo didelių vilčių metai. Kaip vertinate sezoną?

Sezonu esu patenkintas: dalyvavau tarptautinėse varžybose, treniruočių stovyklose, įgijau daug patirties. O labiausiai mane nustebino sezono pabaiga. Belgrade per pasaulio čempionatą medalis buvo labai arti: laimėjau tris kovas, tarp 51 dalyvavusio sportininko užėmiau penktą vietą.

Ar po tokių įtemptų metų treneris Vidas Bružas sudarė jums galimybę gerai pailsėti?

Poilsį kaitaliojau su treniruotėmis. Atsigavimas vyko pagal planą. Per atostogas net nebuvau nuvažiavęs į gimtąją Šilutę.

Šilutėje boksininko karjerą pradėjote nuo aštuonerių. Kuo jums patiko ši sporto šaka, su kuria nesiskiriate jau 20 metų?

Į boksą mane, tada dar pirmoką, atvedė tėtis, ir jam už tai esu labai dėkingas. Pačius gražiausius žodžius skiriu ir savo pirmajam treneriui Vincui Murauskui, kuris man nuo vaikystės buvo didelis autoritetas, labai norėjau jį lygiuotis.

Kiek atsimenu, tada berniukams buvo labai populiari lankyti boksą, juos žavėjo ši sporto šaka. Gaila, bet dabar vaikai nenoriai lanko sporto treniruotes. O tada salėje vyraudavo didelė konkurencija ir tai mane žavėjo. Visada norėjau būti stipresnis už tuos, kuriems pralaimėdavau.

Šilutėje treniravotės kartu su būsimuoju Londono olimpinių žaidynių bronziniu prizininku Evaldu Petrausku. Gal ringe buvote ir partneriai?

Su Evaldu treniravomės nuo vaikystės. Jis boksą pradėjo lankyti metais anksčiau už mane, būdamas septynerių. Su Evaldu sportavau iki 14 metų, po to abu išvykome į Vilnių ir kartu gyvenome. Vėliau grįžau atgal į Šilutę.

Tada man buvo 17 metų. Toliau treniravausi pas savo pirmąjį trenerį. Šilutėje baigiau vidurinę mokyklą. Paskutiniaisiais metais atstovaudamas jaunimo grupei tapau Europos jaunimo vicečempionu.

Būdamas 21-erių vėl grįžau į Vilnių ir toliau treniravausi kartu su Evaldu. Tačiau manęs netenkino rezultatai, nustoju tobulėti, pratybos neduodavo reikiamo efektyvumo, todėl 2018-aisiais nutariau karjerą tęsti Kaune pas trenerį Vidą Bružą, Europos čempiono Eimanto Stanionio trenerį.

Ar šis sprendimas pasiteisino?

Sprendimu esu patenkintas, pradėjo gerėti mano rezultatai. Pukus ir stiprus mūsų kolektyvas, įžvalgus treneris, džiaugiuosi profesionaliu darbu. Komandoje daug Lietuvos bokso čempionų.

Tačiau mano svorio kategorijoje trūksta gero sparringo partnerio. Jeigu boksuoji su sunkesniais sportininkais, kurie turi daugiau jėgos, tai per varžybas, kai susitinki su savo svorio kategorijos boksininkais, kurie įprastai būna greitesni, prie jų tiesiog nespėji.

Norint tobulėti reikia ieškoti lygiaverčio savo svorio kategorijos partnerio. Anksčiau pas mane treniruotis buvo atvykęs vienas Suomijos boksininkas, kuris per šiemetinį pasaulio čempionatą pateko į geriausiųjų aštuntuką.

Kaune tik profesionaliai sportuojate?

Į Kauną atvažiavau tik profesionaliai sportuoti, bet atsiradus galimybei įstojau į Lietuvos sporto universitetą ir dabar trečiame kurse studijuojau treniravimo sistemas. Mano studijos – tęstinės, per metus mokausi aštuonias savaites. Sunkoka, bet viskas įmanoma. Studijuodamas įgyju daug žinių, kurias pritaikau praktiškai.

Koks esate bokso ringe ir kokias savybes reikėtų gerinti?

Manau, kad ringe esu labai susikaupęs, techniškai, greitas, prieš kiekvieną kovą gerai pasiruošiu psichologiškai. Mano įsitikinimu, psichologija – tai pergalių pagrindas.

Esate prasitaręs, kad be bokso daugiau nieko nemokate daryti. Negi ir valgyti nemokate pats pasigaminti?

Moku ir valgyti pasigaminti, ir rūbus išsiskalbti, ir indus išsiplauti. Daug dalykų moku, tik šiaip, kaip boksininkas, sakau, kad be bokso daugiau nieko nemoku.

Ar analizuojate visas savo kovas?

Visada analizuoju. Atradęs minutėlę laisvo laiko iškart jungiu įrašą ir žiūriu savo kovas.

Jūsų dešinę ranką ir krūtinę puošia dvi tatuiruotės. Kas jose

pavaizduota?

Ant rankos yra vandens dievas Neptūnas, o ant krūtinės – karo dievas Arėjas. Tarp jų jau greitai atsiras dar vienas dievas.

Ar treniruočių salėje dirbate visu šimtu procentų? Kam didžiausią dėmesį skiriate?

Salėje visada save atiduodu šimtu procentų, o dabar esu susitelkęs į dėmesingumą. Kai kovodamas pavargstu, dingsta dėmesingumas, stovėsena, atsiranda spragų gynyboje, ji tampa ne tokia stipri.

Atsiradus nuovargiui nebegalvoji apie daugelį dalykų, mintys sukasi tik apie tai, kaip išgyventi. Dabar per treniruotes susitelkiu į tai, kad pavargęs turiu išlikti susikoncentravęs, susikaupęs.

Ne už kalnų Paryžiaus olimpinės žaidynės. Kokiai svorio kategorijai priklausydami sieksite kelialapio?

Dalyvauti olimpinėse žaidynėse – vienas mano tikslų. Iki Paryžiaus dar tikrai kažkas keisis, svorio kategorijos irgi, todėl dabar sieksiu greitesnių tikslų.

Jeigu sėkmė vėl jus aplenks, ar rasite jėgų toliau boksotis?

Priklausys nuo to, kada baigsis mano tobulėjimas. Kai pajausiu, jog jau nebetobulėju, tai ties ta riba ir sustosiu.

Esate boksininkas mėgėjas. Ar nevilioja profesionalų ringas?

Buvau apie tai pagalvojęs, bet ten savęs čempionu nematau. Siekiu savo tikslų mėgėjų ringe, jame ir baigsiu karjerą.

E. Skurdelis su treneriu V. Bružu

Koks jūsų laisvalaikis?

Mėgstu daug ilsėtis, susitikti su draugais ir draugėmis. Patinka kompiuteriniai žaidimai. Anksčiau laisvalaikis buvo gerokai įvairresnis, bet dabar, kai siaučia pandemija, laisvalaikio malonumų pamažėjo.

Kas yra jūsų palaikymo komanda?

Šeima, pažįstami, draugai, artimieji.

Ar dažnai nuvažiuojate į gimtąją Šilutę ir einate žvejoti?

Kai turėjau draugę, į gimtinę nuvykdavau retai. Dabar į Šilutę grįžtu, kai norisi ramybės, pabėgti nuo šurmulio. O žvejybai neturiu laiko.

Projektą vainikavo burtų traukimo ceremonija. Iš kairės: D.Gudzinevičiūtė, D.Nausėdienė, L.Obcarskas

Elvio Zaladario nuotr.

PEDAGOGAMS PADĖKA, VAIKAMS – PRIZAI

PRADINIŲ KLASIŲ MOKSLEIVIAMS SKIRTAS PROJEKTAS „OLIMPINIS MĖNUO“ ŠIEMET BUVO DAR DIDESNIS IR ĮVAIRESNIS NEI ANKSTESNI. VISĄ SPALĮ DAUGIAU NEI 1900 PRADINIŲ KLASIŲ ARBA APIE 35 TŪKST. MOKSLEIVIŲ IŠ VISOS LIETUVOS DALYVAVO SPORTINIUOSE IR SVEIKĄ GYVENSENĄ SKATINANČIUOSE UŽSIĖMIMUOSE.

Lietuvos tautinio olimpinio komiteto, Švietimo, mokslo ir sporto bei Sveikatos apsaugos ministerijų inicijuoto projekto veiklos vyko per pertraukas, per pamokas, namie su tėveliais, o jų metu buvo siekiama pažinti fizinio aktyvumo, sveikos mitybos, emocinės sveikatos ir bendradarbiavimo temas.

Užsiėmimai buvo suskirstyti pagal tematiką, o kiekvienai temai pažinti skirta po savaitę. Veiklos buvo ruošiamos kartu su kiekvienos temos specialistais, o užduotys ir vaizdiniai praktiniai patarimai pedagogams pateikiami likus savaitei iki atitinkamos temos dėstymo.

„Pradinių klasių moksleivių amžius yra ypač svarbus ugdant gyvenimo įpročius, todėl projekto nauda – neabejotina. Džiaugiuosi, kad į Olimpinių mėnesį įsitraukė ir savo srities specialistai, kurie žino, kaip svarbias temas padaryti įdomias vaikams. Apie tai kalba ir pradinukų įspūdžiai – po kiekvienos savaitės vaikai dalijosi, ko išmoko, kas labiausiai patiko.

Ypač noriu padėkoti pedagogams, kurių indėlis čia – milžiniškas. Gebėti vaikus sudominti kartais net suaugusiesiems sunkiai suprantamomis temomis reikalauja didžiulio atsidavimo. Didelis ačiū ir organizatoriams. Visi kartu jūs ugdote tvirtus ir sveikus Lietuvos piliečius“, – po projekto mintimis pasidalijo jo globėja Diana Nausėdienė.

Į projektą noriai įsitraukė ir olimpiečiai, „LTeam“ nariai: irkluotojai Milda Valčiukaitė, Saulius Ritteris, Dovydas Nemeravičius, baidarininkai Mindaugas Maldonis, Ričardas Nekrišius, lengvaatlečiai Eglė Balčiūnaitė, Agnė Šerkšnienė, Vaida Žūsinaitė, dviratininkė Rasa Leleivytė ir paralimpietis plaukikas Edgaras Matakas.

Sportininkai ne tik nuotoliniu būdu vedė mankštas moksleiviams, bet ir dalyvavo septyniuose nuotoliniuose susitikimuose su pradinukais, kuriuose dalijosi savo patirtimi kiekviena iš projekto temų bei atsakė į moksleiviams rūpimus klausimus.

Projekto dalyviai atliko įvairias užduotis, mokėsi dirbti komandoje

Nuotoliniuose susitikimuose su sportininkais dalyvavo daugiau nei 26 tūkst. moksleivių ir jų mokytojai.

Į projektą įsitraukė ir Lietuvos vyrų golbolo rinktinės žaidėjai bei vyriausiasis jos treneris Valdas Gecevičius. Jie kalbėjo apie bendradarbiavimo svarbą jų gyvenime ir sporte.

Šio projekto tikslas – jau pradinėse klasėse ugdyti vaikų fizinį raštingumą, įprotį judėti ir tą daryti taisyklingai, mokytis sveikos mitybos principų ne tik teoriškai, bet ir praktiškai, išmokti pažinti savo ir aplinkinių emocinę sveikatą, ugdyti ir mokytis dirbti komandoje, suprasti bendradarbiavimo naudą bei svarbą.

„Džiaugiuosi, kad šis projektas padeda patiems mažiausiems mokiniams gauti tokių svarbių žinių – jie mokosi sveikos mitybos pagrindų, taisyklingai judėti, įsiklausyti į savo kūną ir emocijas. Kuo anksčiau vaikai pažins ir atras judėjimą, sporto teikiamas teigiamas emocijas, tuo ateityje bus sąmoningesni, tuo sveikesnė ir judresnė bus mūsų visuomenė, o kai kurie iš šiandieninių pradinukų tikrai taps mūsų ateities sporto žvaigždėmis“, – sakė ŠMSM viceministras Linas Obcarskas.

Projektas lapkričio 22 d. finišavo jau tradicine tapusia burtų traukimo ceremonija, per ją buvo išrinktos net 55 projekte dalyvavusios klasės, kurios bus apdovanotos projekto organizatorių įsteigtais prizais.

Ceremonijoje dalyvavo projekto globėja, pirmoji šalies ponija D.Nausėdienė, LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė bei ŠMSM viceministras L.Obcarskas.

„Labai džiaugiamės, galėdami prisidėti prie šio projekto, kuris įvyko, nepaisant esamos situacijos šalyje. Šaunu, kad galime bendradarbiauti su tiek institucijų ir įstaigų. Fizinis aktyvumas – viena esminių sveikatos stiprinimo priemonių, o per COVID-19 pandemiją sumažėjus fiziniam aktyvumui dėl daugybės priežasčių (judėjimo ribojimų, nuotolinio darbo), fizinis aktyvumas įgauna dar didesnę reikšmę“, – džiaugėsi Sveikatos apsaugos ministerijos Visuomenės sveikatos departamento direktorius Audrius Ščeponavičius.

Iš karto po projekto atlikta jame dalyvavusių pedagogų apklausa atskleidė, kad bendras projekto vertinimas – 9,64 balo iš 10. Pedagogų žiniomis, dauguma tėvų (67 proc.) projektą irgi vertina teigiamai. Beveik visi apklausoje dalyvavę pedagogai (97 proc.) gautą medžiagą planuoja naudoti ir ateityje, be to, šiame projekte planuoja dalyvauti ir kitais metais (97 proc.).

„Džiaugiuosi, kad jau ketvirtą kartą sėkmingai pavyko įgyvendinti projektą, kuris pradinėse klasių moksleiviams yra labai svarbus. Pradėjus lankyti mokyklą vaikų judėjimas stipriai sumažėja, labiau koncentruojamasi į mokomuosius dalykus, daug sėdima suoluose. Tą ir rodo statistika – kasmet sveikatos rodikliai prastėja. Projekte įgyvendinamos skirtingos sveikos gyvensenos veiklos ir metodika skatina vaikus judėti, mankštintis su olimpiečiais, matomais per televiziją. Taip pat jau antrus metus atkreipiame dėmesį į emocinę sveikatą, o tai yra labai svarbu ugdant tiek fiziškai, tiek emociškai sveiką asmenybę“, – sakė olimpinė čempionė, LTOK prezidentė D.Gudžinevičiūtė.

Valdo Knyzelio ir Vytauto Dranginio nuotr.

VAIKAMS – GALIMYBĖ SPORTE RASTI DŽIAUGSMĄ

LIETUVOS TAUTINIS OLIMPINIS KOMITETAS IR RESPUBLIKINĖ IKIMOKYKLINIO UGDYMO KŪNO KULTŪROS PEDAGOGŲ ASOCIACIJA (RIUKKPA) JAU AŠTUNTĄ KARTĄ KVIEČIA REGISTRUOTIS Į DIDŽIAUSIĄ DARŽELINUKAMS SKIRTĄ PROJEKTĄ – LIETUVOS MAŽŪJŲ ŽAIDYNES (LTMŽ). PROJEKTĄ NUO 2020 M. GLOBOJA PIRMOJĮ ŠALIES PONIA DIANA NAUSĖDIENĖ.

Projekto metu siekiama ikimokyklinio amžiaus vaikus ne tik supažindinti, bet ir įtraukti į jiems patrauklias fizinio aktyvumo veiklas, skatinti džiaugsmą sportuoti, bendrauti, patirti gerų emocijų ir nuo mažų dienų stiprinti sveikatą.

„Ikimokyklinis amžius yra tas laikas, kai turime įtraukti vaikus į jiems smagias ir fiziškai aktyvias veiklas, skatinti skirtingas judėjimo formas. Fizinis vaikų raštingumas turi būti ugdomas nuo mažų dienų. Tai yra tiek fiziškai, tiek emociškai sveikos, savimi pasitikinčios ir stiprios kartos, kuriai fizinis aktyvumas turėtų tapti gyvenimo būdu, augimo pagrindas. Džiaugiuosi tokiomis iniciatyvomis ir skatinu įsitraukti – padėkime vaikams sporte rasti džiaugsmą ir augti sveikais piliečiais“, – įsitraukti į projektą kvietė pirmoji šalies ponija Diana Nausėdienė.

Žaidynės skirtos visapusiškam vaikų fizinių savybių lavinimui. Jų dalyviai lenktyniauja estafetėse, atlieka mankštas, vyksta įvairūs fizinio aktyvumo užsiėmimai, sporto festivaliai mažiesiems.

„Ikimokyklinio ugdymo įstaigose judėjimas ir žaidimas vaikams yra viena mėgstamiausių veiklų. Įtraukdami juos į fizinį aktyvumą skatinantį projektą ne tik suteikiame galimybę mokytis judėti taisyklingai, bet ir pažinti bei atrasti pasaulį patiriant sėkmes ir nesėkmes, mokantis bendradarbiauti ir žaisti kartu. Šis projektas yra mūsų šansas padėti vaikams augti stipriomis asmenybėmis, atrasti skirtingas judėjimo formas. Labai džiaugiuosi, kad projektas įtrauks daugybę vaikų ir ugdytų meilę fiziniam aktyvumui dar ikimokyklinio ugdymo įstaigose“, – sakė olimpinė čempionė, LTKO prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Šiais metais žaidynės susidės iš trijų etapų. Pirmasis vyks įstaigose, o dalyvauti galės visų amžiaus grupių vaikai. Jo metu ikimokyklinukai įsitrauks į vaizdo įrašų formatu pateiktas pamokėles.

Antrajame etape vyks įstaigų festivaliai, kuriuose, jei pandemine situacija leis, dalyvaus visi kiekvienos įstaigos vaikai. O per trečiąjį etapą ketinama surengti net dešimt LTMŽ festivalių visoje Lietuvoje. Juose, esant palankiai pandeminei padėčiai, susitiks skirtingų įstaigų vaikai.

„Nepakankamas dėmesys fiziniam aktyvumui ir sveikatos stiprinimui nuo ankstyvos vaikystės turi tiesioginę įtaką vaikų sergamumui, fizinėms ir psichologinėms problemoms, socializacijai ir prastėjantiems mokymosi rezultatams ateityje. Projektu siekiame užkirsti kelią šioms problemoms, juk didžiąją laiko dalį vaikai praleidžia ikimokyklinio ugdymo įstaigose, todėl turime tą išnaudoti ir suteikti kuo daugiau naudos, ugdyti sveiką ir savimi pasitikinčią, fizinį aktyvumą mylinčią kartą“, – tvirtino RIUKKPA vadovė Audronė Vizbarienė.

Visos projekto veiklos žaidynių dalyviams yra nemokamos.

Dalyvių registracija vyksta iki gruodžio 15 d. Registracijos anketą rasite www.mazujuzaidynes.lt.

Praejusį sezoną žaidynėse dalyvavo 324 ikimokyklinio ugdymo įstaigos. Tai daugiau nei trečdalis visų Lietuvos ikimokyklinio ugdymo įstaigų arba apie 48 500 dalyvių (vaikų). Projekto metu kuriama tiek vaikams, tiek pedagogams vienijanti bendruomenė. Ikimokyklinio amžiaus ugdymo pedagogai žaidynių metu kviečiami susitikti ir bendrauti, dalyvauti jiems skirtuose seminaruose bei dalytis ugdymo metodais ir žiniomis.

Projektas iš dalies finansuojamas Sporto rėmimo fondo lėšomis, kurias administruoja Švietimo mainų paramos fondas.

D.Banevič skina titulus ir Lietuvoje, ir svetur

SEKA OLIMPINĖS ČEMPIONĖS PAVYZDŽIU

TRIUMFAS „BREAKSTOC 2021“ VARŽYBOSE LENKIJOJE, „THE LEGITS BLAST“ SERIJOS „OUTBREAK EUROPE“ TURNYRE SLOVAKIJOJE, „JBL UNBREAKABLE WORLD CHAMPS“ VARŽYBOSE BELGIJOJE. KETURIOLIKMETĖ VILNIETĖ DOMINIKA BANEVIČ Į BREIKO ŠOKĖJŲ ELITĄ ĮSIVERŽĖ SU TRENKSMU. APIE RETĄ TALENTĄ IŠ LIETUVOS KALBAMA VIS GARSIAU IR DAUGIAU. O DABAR IR KITAME – OLIMPINIŲ PERSPEKTYVŲ KONTEKSTE.

JULIUS BLIŪDŽIUS

Kaip olimpinė sporto šaka breikas debiutuos 2024 m. Paryžiaus žaidynėse. Bgirl Nicka – tokiu vardu Lietuvos čempionė atpažįstama breiko bendruomenėje – tai mato kaip tikslą ir galimybę.

Dėl to, kad Lietuva turi naują olimpinę viltį, kaltas „Youtube“ algoritmas. Dominikai buvo penkeri, kai žiūrėdama internetinius filmukus atsitiktinai atrado šį šokį. Pasibaigus vienam filmukui „Youtube“ automatiškai permetė į vaizdo įrašą, kuriame buvo šokamas breikas. Tiek ir tereikėjo. Mergaitės akys akimirksniu užsidegė.

„Nuo tada filmukų nebe norėjo žiūrėti, domino tik šokiai“, – prisimena Alina Banevič, Dominikos mama, į pirmąją treniruotę dukrą palydėjusi, kai šiai buvo aštuoneri.

„Kai atėjau į pirmą treniruotę – tarsi kažkas atsitiko. Iškart supratau, kad tai mano kelias. Pasinėjau ir jau po metų viskas buvo labai rimta – tapo aišku, kad gyvensiu breiku“, – teigia Dominika.

Jos mama Alina prisimena: „Iš pradžių reagavau skeptiškai. Mergaitė šoks breiką? Bet matydama, kad noras nepraeina, ėmiau ieškoti trenerio.“

Jevgenijus Kirjanovas tapo ne tik pirmuoju treneriu, bet ir dideliu autoritetu, stipriai motyvavusiu Dominiką treniruotis. Bendras

darbas nutrūko po trejų metų, pasikeitus aplinkybėms asmeniniame trenerio gyvenime.

„Ji liko viena, bet užsidegimas ir noras tik dar labiau padidėjo. Sakydavo: aš dar daugiau treniruosisi. Pradėjo treniruotis kiekvieną dieną, nes su treneriu būdavo tik kelios treniruotės per savaitę“, – pasakoja A.Banevič.

Merginos mama šypteli, kad ji pati į dukros šokius įsitraukusi 24 valandas per parą: „Esu ne tik mama, bet ir stilistė, psichologė, operatorė. Net negaliu visų funkcijų išvardyti.“

Prieš kelerius metus ji metė vadybininkės darbą, kad suspėtų su kylančia dukters karjera ir galėtų visokeriopai jai pagelbėti. „Turėjau išeiti, nes Dominikai ir šokiams reikėjo skirti vis daugiau laiko. Tapo sunku suspėti nuvežti į visas treniruotes, varžybas. Buvau reikalingesnė dukrai“, – paaiškina A.Banevič.

Juolab kad toliau kelią skintis teko be J.Kirjanovo pagalbos. „Jai sunku buvo priimti kažką kita, priprato prie trenerio. J.Kirjanovas jai buvo didelis autoritetas. Todėl nusprendžiau, kad vaiko nereikia traumuoti ir vieno trenerio nesamdyti. Pagrindus ji jau turėjo, Jevgenijus viską buvo sudėliojęs, o ir kito tokio stipraus trenerio nebuvo. Nusprendėme mokyti iš viso pasaulio trenerių“, – moty-

vus dėsto šokėjos mama.

Alina sako sukūrusi treniruočių sistemą, kuri per nuolatinius seminarus ir treniruočių stovyklas leidžia iš geriausių pasaulio trenerių pasiimti po truputį. „Pasiimame tai, kas mums reikalinga. Mokomės ne pas vieną trenerį, o pas daugybę. Dirbdamas su vienu treneriu tiesiog tampi to trenerio kopija, o kai imi iš vieno, iš antro, iš penkto – tampi unikalus šokėjas“, – sako A.Banevič.

„Rytai keliuosi šeštą, apie trečią valandą grįžtu iš mokyklos, pavalgau ir bėgu į salę, kurioje praleidžiu maždaug šešias valandas“, – sako Dominika, vienu sakiniu daugmaž nupiešdama savo kasdienę rutiną. Kasdienę. Treniruojasi ji be išieginų, tik savaitgaliais dar keliomis valandomis ilgiau.

Skuba namo iš mokyklos, skuba į treniruotę, kad kuo greičiau, kad kuo mažiau laiko sugaištų. „Būna, žiauriai pavargsta, bet niekada nepasakys, kad pavargo, nors iš šono matau. Negaliu pasakyti „gal praleisk šią dieną“ – jai per sunku nesitreniruoti. Kai išgirstu, kokia jūsų dukra talentinga, atsakau, kad tai ne talentas, o sunkus darbas. Taip, ji turi gabumų muzikai, bet tik per stiprų darbą pasiekė tai, ką turi“, – pabrėžia merginos mama.

Kol kas sunkiausia derinti mokyklą ir treniruotes. Nors dėl mokslų rūpesčių nekyla, krūvis jaunai sportininkei tenka milžiniškas. „Ji protinga mergina, gerai mokosi, neišgyvena dėl rezultatų mokykloje. Žinau, kad turi tikslą, svajonių, kurių siekia, todėl išlaikys koncentraciją. Labiausiai man neramu dėl sveikatos. Rūpinuosi sveika mityba, padedu, kuo galiu, bet krūvis sekina. Nepasakysi mokykloje, kad mums mažiau užduokite. Didelį nerimą kelia galimo išsekimo grėsmė“, – nuogaštuoja A.Banevič.

Kaip ir visiems sportininkams, koją kiša pandemija, dėl kurios tenka atšaukti turnyrus, stovyklas. Kita laikina kliūtis, trukdanti kaupti reitingo taškus, – amžius. Ne visuose turnyruose Dominikai leidžiama dalyvauti. Pavyzdžiui, dėl to, kad neturi šešiolikos metų, šiemet negalėjo dalyvauti Pasaulio sportinių šokių federacijos (WDSF) Europos čempionate, nors tokią teisę įgijo laimėdama Lietuvos čempionatą.

„Būtinai užsispyrimas ir klausa. Jei negirdėsi muzikos, neturėsi jos pojūčio – nebūsi geras. Ir, žinoma, turi būti stiprus fiziškai, – paklausta, kokios savybės svarbiausios šio sporto atstovams, atsako A.Banevič. – O fiziškai Dominika nebuvo stipri, buvo smulkutė. Viską pasiekė savo užsispyrimu. Pavyzdžiui, iš pradžių negalėjo atsistoti ant rankų. Pabandė – neišėjo. Ramindavau ją, kad ne viskas iš karto. Bet ji dirbo – kiekvieną mielą rytą prieš eidama į mokyklą atsistodavo prie sienos ant rankų ir pastovėdavo. Šiame sporte būtinai užsispyrimas, kad visko nemestum, nes dažnai būna, kad kažkas nepavyksta.“

Kol breikas neatsidūrė olimpinėje programoje, elitinės „Red Bull BC One“ varžybos buvo didžiausia jaunos sportininkės siekiamybė. „Turiu būti ten. Vieną dieną jas laimėsiu“, – kartodavo Dominika. Bet dabar yra ir nauja kryptis – olimpinė. Ir čia vėl – jokių kompromisų sportinėms ambicijoms.

Apie savo tikslus ji kalba be išvedžiojimų ir abejonių. Kaip galbūt būdinga Z kartos atstovams, tik dar stipriau. „Aš tai padarysiu“, – pasakė vos breikui tapus olimpine sporto šaka. „Ir padarys, – neabejoja jos mama. – Toks charakteris: jei pasako, tikrai padarys. Jau žinau tai. Tokio charakterio galima tik pavydėti.“

Net neverta kalbėti, kad Dominiką tenkintų tiesiog patekimas į olimpinės žaidynes. Ne. Būtinai ir rezultatas. „Ji nebijo pralaimėti, bet turi pralaimėti tik labai stipriam konkurentui. Jai rezultatas žiauriai svarbus. Svajonės patekti į žaidynes jai nepakanka – turi būti ir rezultatas. O rezultatas olimpiadoje yra medalis. Ji visuomet sako: „Aš pasistengsiu“. O nueina ir laimi. Taip pat ir su olimpinėmis žaidynėmis“, – tikina A.Banevič.

„Noriu būti viršūnėje. Ne tik patekti į olimpinės žaidynes, bet ir būti tarp geriausių. Patekti – tikrai pateksiu, nes daug dirbsiu ir

stengsiuosi, bet noriu užimti ir aukštą vietą“, – antrina šokėja.

Nicka sako, kad žinia, jog breikas įtrauktas į olimpinę programą, ypač nudžiugino, nes šokėjams tai atveria naujus horizontus. „Tai naujos ir labai geros galimybės. Breiko čempionatus žiūri tik patys šokėjai ir tuo besidomintys žmonės, o čia tave stebės visas pasaulis. Tai daug didesnė scena ir žymiai platesnė auditorija, – sako Dominika ir priduria, kad tai žada ir dar nepatirtų iššūkių. – Olimpinėse žaidynėse, be abejo, bus griežtesnės taisyklės nei pasaulio čempionatuose ar įvairiuose turnyruose. Vien dopingo kontrolė prideda skirtumo.“

Labiau domėtis olimpinėmis žaidynėmis Dominika sako pradėjusi tik praėjusiais metais: „Pasinėriau giliau į olimpinį žaidynių pasaulį, pradėjau domėtis kitais sportininkais, ne tik šokėjais. Domėtis, kaip jie nuėjo iki savo tikslų.“

Tikra įkvėpėja Dominika vadina plaukikę Rūtą Meilutytę: „Labiausiai mane įkvepia vyresnės kartos breiko šokėjai, kurie pradėjo šią kultūrą ir kurių žinių bagažas yra milžiniškas. Tačiau labai inspiruoja ir R.Meilutytė, kuri olimpinį aukšą laimėjo būdama penkiolikos, pavyzdys. Juk mano tikslai panašūs.“

Nicka sako peržiūrėjusi krūvą vaizdo įrašų su Rūtos interviu, perskačiusi daugybę straipsnių.

„Man įdomu, kaip ji būdama labai jauno amžiaus tiek pasiekė. Mane tai įkvepia. Bet svarbiausia būti užsispyrusiam ir neklausy-

Dominika su mama

Asmeninio albumo nuotr.

ti, ką sako kiti. Dažniausiai žmonės nežiūri į mano sportą rimtai. Sako, kad čia neįmanoma padaryti karjeros. Man svarbiausia neklausyti, eiti savo keliu ir siekti savo tikslo. Kol breikas nebuvo įtrauktas į olimpinės žaidynes, žmonės jį nežiūrėjo kaip į sportą. Žiūrėjo kaip į gatvės pramogą. Bet dabar požiūris keičiasi – tai sportas, lygiai toks pats kaip krepšinis“, – patikina Dominika.

„Aš žinau, kad ji yra pasaulinio kalibro talentas. Nereikia manyti, kad giriuosi arba taip kalbu tik todėl, kad esu jos mama. Mes su daug kuo bendraujame, daug matome kitų šokėjų. Kiekvienas pasakys, kad ji jau yra pasaulinio lygio. Reitinge iš 80 vietos šoko į penkioliktą – kiti dešimt metų sportuoja ir negali taip pakilti. Ji tikrai gali daugiau nei kiti, nors konkurencija didelė. Aš neabejoju, kad ji savo tikslus pasiekis ir bus geriausia. Pamatysite“, – sako A.Banevič.

Alina neabejoja, kad olimpinės sporto šakos statusas pažadins breiką Lietuvoje. Netgi, sako, pažadins visą pasaulį, ypač artėjant žaidynėms bus didelis susjudimas. O tam, kad Lietuvos breikas sparčiau judėtų į priekį, šokėjos mama turi vieną patarimą: „Neužtenka savo sultyse virti. Turime žaisti pasaulinėje aikštelėje. Tik taip tobulėsime.“

„Didelė ar maža“

EKRANUOSE – IŠSKIRTINIAI SPORTO KINO FILMAI

SPORTO KINO FESTIVALIS SUGRĮŽTA. GRUODŽIO 2–9 D. VILNIUJE IR KAUNE VISĄ SAVAITĘ VYKS IŠSKIRTINIŲ, NAUJŲ, ŽVILGSNŲ PRIKAUSTAŅČIŲ FILMŲ PREMJERA. KŪPAŲ GNIAUŽIANČIOS DOKUMENTINĖS IR MENINĖS JUOSTOS ŽIŪROVAMS ATSKLEIS KITOKIĄ SPORTO PUSĘ. BĖ DRĄSOS, RYŽTO, ATLETŲ UŽSISPYRIMO IR NORO IŠKOVOTI PERGALE, ČIA SLEPIASI DAUGYBĖ NEMATOMŲ EMOCIJŲ.

Šiemet festivalyje bus rodomi apie įvairias sporto šakas ir aktyvias veiklas pasakojantys filmai, tarp jų – plaukimas, futbolas, banglentės, nardymas, bėgimas, riedlentės, gimnastika. Tačiau pagrindinės filmuose nagrinėjamos temos apima daugiau nei tik sportą – devyniuose festivalio filmuose kalbama apie toleranciją, lygybę, humaniškumą, diskriminaciją, socialinę atsakomybę, LGBT temas, Ukrainos politinius įvykius ir pan.

„Sporte, kaip ir gyvenime, dažnai matome tik pergalės, aukštinaime herojus, džiaugiamės jų pasiekimais. Tačiau kiekvienas medalis turi ir kitą pusę, už kurios lieka tikros, žmogiškos ir nesuvaidintos emocijos. Apie tai kalba ir šių metų Sporto kino festivalio šūkis, kviečiantis ekranuose išvysti „Už medalį ryškesnes istorijas“, – sako festivalį organizuojančio Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė, olimpinė čempionė Daina Gudžinevičiūtė.

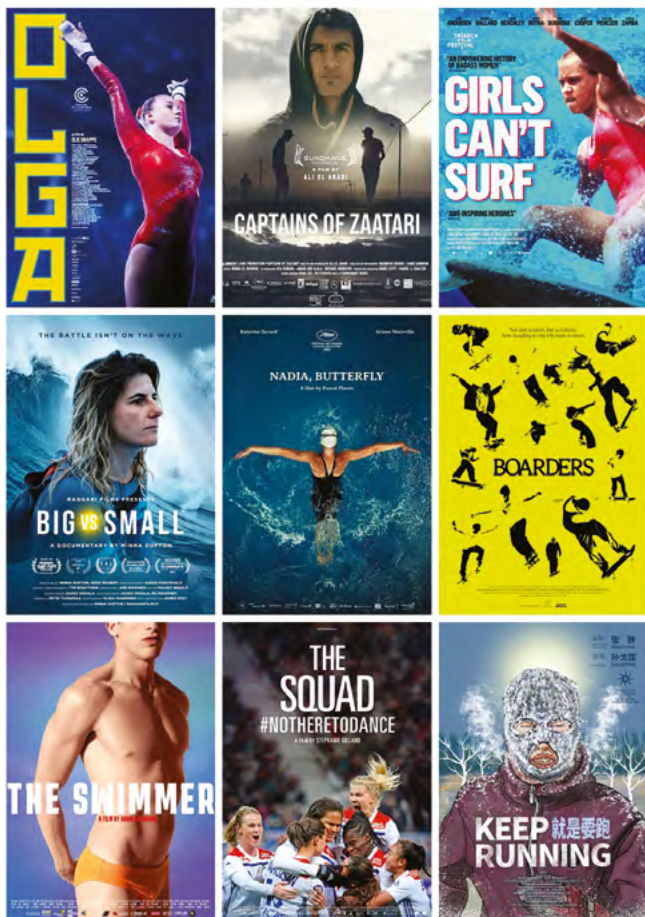
Pasak jos, šiemet renginys kino ekranus pasitinka gerokai išaugęs ir sustiprėjęs, o festivalio filmų repertuaras parinktas taip, kad sau tinkantį ir patinkantį filmą rastų net aktyviai nesportuojantys žiūrovai.

„Festivaliu siekiame kitomis akimis pažvelgti į sportą – įkvėpti,

edukuoti, parodyti nematomą, dažnai nepažintą, nutylimą sportininkų gyvenimo pusę. Šiandien sportas – ir labai svarbus socialinis reiškinys, bendravimo forma, būdas ugdyti tiek fizines, tiek psichologines savybes. Sportas gali būti įdomus, gali būti netikėtas, ekstremalus, gali įkvėpti, stebinti, grūdinti – apie visa tai yra šių metų filmai“, – pasakoja D.Gudžinevičiūtė.

Šiemet festivalio organizatoriai programos turiniui skyrė itin didelį dėmesį – ją sudarė bene garsiausias Lietuvos kino kritikas bei apžvalgininkas Edvinas Pukšta. Kasmet jam tenka peržiūrėti tūkstančius filmų, tačiau atrinktus filmus jis jau dabar vadina sėkmingais ir įtraukiančiais kiekvieną žiūrovą.

„Tai ne specifiniai filmai apie kokią nors vieną sporto šaką, bet greičiau taiklios, provokuojančios, įkvepiančios, asmeninės, akiraty praplečiančios dramos, kuriose sportas tik padeda iškelti opias humaniškas, socialines ir politines dilemas. Filmai prabyla apie nepastebimą diskriminaciją, pasineria ginti žmogaus teises, atskleidžia televizijos ekranuose nematomus užkulius po varžybų, egzaminuoja atletus dažnai užgulančius nepakeliamus lūkes-

„Komanda“

„Nenustokime bėgti“

„Nadia, peteliškė“

čius, atkreipia dėmesį į tikrus istorinius įvykius“, – vardija E.Pukšta.

Sporto kino festivalio programa žiūrovams šiemet siūlys šešis dokumentinius ir tris vaidybinius filmus. Pusė jų kurti režisierių moterų, kitas režisavo vyrai. Filmai išsiskiria plačia geografija, programoje – ne tik Europos kinas, bet ir Egipto, Kanados, Kinijos, Australijos kūrėjų darbai. Dalis jų atkeliavo tiesiai iš didžiausių ir populiariausių pasaulio kino festivalių, kuriuose jau spėjo sulaukti pasaulinio pripažinimo ir net buvo siūlomi „Oskarams“.

Gruodžio 2–9 d. Vilniaus ir Kauno „Forum Cinemas“ kino teatruose rodomi filmai patiks jaunimui („Olga“, „Skeiteriai“, „Zatario kapitonai“), juos įvertins ir besidomintys socialinių iššūkių temomis („Olga“, „Plaukimas“, „Nadia, peteliškė“), lyčių lygybe sporte („Merginos nemoka lėkti per bangas“, „Didelė ar mažą“, „Komanda #MesNesusrinkomeTikŠokti“). Repertuaras patiks ir ieškantiems filmų apie profesionalųjį sportą („Nenustokime bėgti“, „Plaukikas“, „Nadia, peteliškė“ ir kt.).

Sporto kino festivalis vyks gruodžio 2–9 d. Bilietų nuo lapkričio 24 d. ieškokite „Forum Cinemas“ kasose.

„Zatario kapitonai“

LTRF riedlenčių parko atidarymas Vilniuje

ANT RIEDLENTĖS – IR GYVENIMO PAMOKOS

NET IR TAPĖS OLIMPINE ŠAKA, RIEDLENČIŲ SPORTAS YRA IR LIKS IŠSKIRTINIS. PRASIDĖJĘS KAIP SAUSUMOS ALTERNATYVA BANGLENTĖMS, TAPĖS NE TIK LAISVALAIKIO UŽSIĖMIMU, BET IR GYVENIMO BŪDU, IŠPOPŪLIARĖJĘS PASAULYJE, JIS IR ŠIANDIEN NENUTOLSTA NUO SAVO IŠTAKŲ – GATVĖS. JOJE DAŽNIAUSIA TRENIRUOJAMASI, GALVOJAMI TRIUKAI. TAČIAU ŠI VEIKLA GALI IŠTRAUKTI IŠ GATVĖS KITA PRASME: DVEJOJANTIEMS, SAVĖS NERANDANTIEMS AR Į BLOGĄ ĮTAKĄ PATEKUSIEMS JAUNUOLIAMS RIEDLENTĖS ATVERIA VISAI KITOKIĄ – ŠVIESESNĘ PERSPEKTYVĄ.

LAIMA STUNDŽAITĖ

Lietuvos riedlenčių federacijos (LTRF) prezidentas Justinas Ivoška, paklaustas apie socialinį šio sporto aspektą, pamini konkretų pavyzdį: SOS vaikų kaime auga vienas perspektyviausių šalies riedlentinių, penkiolikmetis olimpinės pamainos sportininkas.

„Mano kolega Simonas Sonkinas su juo bendrauja jau seniai, yra atskaitęs daugybę litanijų: susiimk, nedaryk nesąmonių ir susiesi savo ateitį su sportu. Kai įkūrėme federaciją, pradėjome organizuoti čempionatus, jį visą laiką skatinome varžytis suaugusiųjų grupėje, kad Lietuvoje parodytų kuo aukštesnį rezultatą. Ir parodė. Kai atsirado galimybė tapti olimpinės pamainos sportininku, turėjome rimtą pokalbį apie mokymosi rezultatus, elgesį, bendravimą su globėjais. Pasakėme: jei gerai elgsiesi, klausysi globėjų SOS vaikų kaime, olimpinės pamainos programa tau pa-

dės – duos batų, riedlenčių, galėsi be problemų važinėti. Ir viskas, įvyko lūžis – vaikas pasikeitė. Valdas, jo globėjas, kolegai Simonui nebeskambino gal jau daugiau nei pusę metų. Tai tikrai labai geras pavyzdys, kaip riedlentės, jomis užsiimantys žmonės gali padėti rizikos grupės vaikams atrasti ir realizuoti save. Jei Gintarui toliau viskas seksis, stengsimės sudaryti sąlygas, kad jis galėtų gyventi iš riedlenčių“, – pasakoja LTRF prezidentas.

Didesnėse šalyse, turinčiose didesnę rinką, riedlentiniams išgyventi paprasčiau. Tiems, kurie važinėja aukštu lygiu, atlieka įdomius ir sudėtingus triukus, inventorius gamintojai patys siūlo reklamą, moka vien už tai, kad važinėja. Kitiems prekės ženklų vadybininkai skiria mėnesinius atlyginimus už tai, kad jiems atsitovauja, kuria ir į interneto kanalus kelia filmukus, kuriuose rodo ne tik savo progresą, bet ir, žinoma, remiantį prekės ženklą.

Mažoje, bet riedlenčių kultūrą sėkmingai puoselėjančioje Lietuvoje taip pat yra vis daugiau galimybių susieti ateitį su šiuo užsiėmimu. Pavyzdžiui, dirbti treneriu mokyklose, o jų vien Vilniuje yra dvi – „Core Indoor Vilnius“ ir „Kablų Skatepark“.

„Kai kažkada pradėjau važinėti riedlente Ignalinoje, galėjau tik pasvajoti, kad po mokyklos atsirastų galimybė dirbti šalia riedlenčių – užsiimti veikla, kuri labai patinka. O dabar jau galime suteikti tokių darbo vietų. Pavyzdžiui, turime riedlentininką, „Core Indoor Vilnius“ administratorių, kuris baigęs mokyklą Kaune persikėlė į Vilnių ir štai čia darbuojasi“, – šypsosi J.Ivoška, vedžiodamas po toje pačioje erdvėje kaip ir mokykla, vadinamajame „Skate Hub“, įsikūrusias Simono Sonkino riedlenčių perdirbimo dirbtuves „Commune DIY“, čia veikiančią lietuviško riedlenčių prekės ženklą bei dizaino studiją „Fully ghetto“, kepurinių kūrėjų ir gamintojų „Bernot Cap“ patalpas.

„Sulaužytą lentą gali atnešti Simonui ir už tai gauti dvidešimties procentų nuolaidą naujai įsigyti. Tai – šis tas vaikui, mėnesio bilietas važinėti troleibusu į riedlenčių parką“, – sako tik prieš penkerius metus įkurtos, bet aktyviai veikiančios federacijos vadovas.

Svarbiau nei sutaupyti eurą kitą – įsitraukti į „skeiterių“ gretas, nes čia siūlomos galimybės išreikšti save ne tik važinėjant riedlente, su treneriu ar savarankiškai mokantis triukų po stogu įrengtame parke. Čia galima užsiimti saviraiška, kurti lentų, marškinėlių ar kepurėlių dizainą, siūti ar būti perdirbėju. Ši riedlenčių kultūros pusė taip pat daug kam patraukli. Ypač tiems, kurie save vadina tikraisiais riedlentininkais – „true skeiteriais“ ir visai nenori būti atletai, nes jiems rūpi ne sportiniai rezultatai, o saviraiška.

Kaip riedlentininkų gyvenimas pasikeitė jų mėgstamai sporto šakai patekus į olimpinių žaidynių programą? „Labiau pasikeitė žmonių požiūris. Anksčiau kalbant apie riedlentes dominuojančios temos buvo gatvė, alus, apdribę drabužiai ir visiška laisvė. Tai ne kiekvienam tėvui ar mamai atrodydavo priimtina. Be to, užsiimant riedlenčių sportu nesunku susižeisti. Šiam sportui tapus olimpinium, atsirado sklaidos apie mokyklas, kuriose galima įgyti įgūdžių. Tad sujudimą pastebime, matome naujų vaikų, kurie ryžtasi šį sportą išbandyti. Klausimas, kiek jų išliks, nes šitas užsiėmimas – labai sunkus, šimtus kartų krenti, kol pagaliau padarai norimą triuką“, – pasakoja J.Ivoška.

Bet tie, kurie nebijojo šimtus kartų kristi, pasiekė jam ir kitiems šio sporto entuziastams širdis glostančių rezultatų. Dar iki Tokijo žaidynių Italijoje vykusiame gatvės riedlenčių disciplinos pasaulio čempionate debiutavęs Domantas Antanavičius užėmė 49 vietą tarp 108 dalyvių.

„Suprantu, kad tai tik penkiasdešimtukas, kita vertus, viso pasaulio penkiasdešimtukas. Jis gali kilti aukščiau, o gal net startuoti Paryžiaus olimpinėse žaidynėse – yra kandidatų jose dalyvauti sąrašuose“, – ambicingai kalba federacijos prezidentas ir vėl primena šios sporto šakos specifiką: riedlenčių išskirtinumas tas, kad nei žaidynėms, nei rimtam čempionatui sportininko neparuoš vienas treneris, dirbti, kurti sudėtingas figūras, mokytis pajauti lentą, atrasti tinkamiausią kojų padėtį turi tik pats riedlentininkas. Bet kai lentą pajaučia, nebenori jos mesti – šis kompleksinis, gyvenimo būdą apimantis sportas įtraukia ilgam. O tada neberūpi gatvė blogąja šio žodžio prasme. Juolab kai vis daugiau galimybių gyventi iš su riedlentėmis susijusios veiklos.

„Vaikams, kurie šiandien su savo lentomis trinasi apie Kudirkos ar Basanavičiaus paminklus, mūsų geriausieji Domantas Antanavičius ar Dovydas Jucys yra dideli autoritetai, pavyzdžiai, – atkreipia dėmesį J.Ivoška. – Jie abu dirba treneriais, „Core Indoor Vilnius“ mokykloje. Atsiradęs olimpinis šansas – taip pat didelė paskata tiems, kurie nori varžytis ir siekti aukštumų. O kas geriau gali jaunimą traukti iš rizikingos aplinkos?“

V.Zalieckas

V.Paulauskaitės (antrame plane) vadovaujama Lietuvos moterų rinktinė sėkmingai pasirodė šių metų Europos čempionate

PASTEBIMI NET NETURĖDAMI SAVO ARENOS

PRIEŠ VARŽYBAS IR JOMS PAŠIBAIGUS SPORTININKAI PASPAUDŽIA VIENI KITIEMS RANKAS, NET PRIEŠININKAI RŪNGTYNIŲ METU PAGIRIA YPAČ SĖKMINGUS VARŽOVŲ VEIKSMUS. PO MAČO KOMĀNDOS SUSĖDA APTARTI ŽAIDIMO EIGOS. TOKIŲ YRA IR LIETUVOJE VIS LABIAU POPULIARĖJANČIO AKMENSLYDŽIO NERAŠYTOS TAISYKLĖS.

BRONIUS ČEKANAUSKAS

Kitais metais Lietuvoje planuojama surengti Europos akmenslydžio čempionato C diviziono varžybas. Tai bus šios sporto šakos aukščiausio lygio turnyras, organizuojamas mūsų šalyje.

Tiesa, šeiminkams jame atstovaus tik vyrų rinktinė, nes Lietuvos moterys (Virginija Paulauskaitė, Olga Dvojezglazova, Dovilė Aukštuolytė ir Rūta Blažienė) lapkričio 20–27 d. Norvegijoje vyksiančiame Europos čempionate per devynis mačus iškovoję net šešias pergales, liko per žingsnį nuo B diviziono pusfinalio ir kitąmet vėl žais šioje pakopoje. Galutinėje Europos čempionato įskaitoje lietuvėms atiteko penkiolikta vieta.

Vyrų rinktinėi (Arūnas Skrolis, Paulius Kamarauskas, Donatas Kiu-dys, Nedas Ivanauskas) su viena pergale nepavyko išsilaikyti B divizione.

Padedant Tarptautinei akmenslydžio federacijai Europos C diviziono čempionatą rengianti Lietuvos kerlingo asociacija jau daugiau kaip metai neturi prezidento. Bet 2002-aisiais įsikūrusiai organizacijai ir toliau sėkmingai vadovauja generalinis sekretorius, šios sporto šakos atsiradimo mūsų šalyje didžiausias iniciatorius Vygantas Zalieckas. Akmenslydžio asociacija be prezidento liko pernai vasarą, kai netikėtai mirė ilgametis jos vadovas Vytautas Vidmantas Zimnickas.

„Tiek daug padariusio ir tokio atsidavusio mūsų sporto šakai žmogaus, koks buvo Vytautas, nerandame, o bet kam siūlyti šių pareigų nenorime“, – sako V.Zalieckas, su kuriuo ir aptarėme, kaip akmenslydžiui sekasi mūsų šalyje.

Ar pirmą kartą pamačiusiems akmenslydį nesunku perprasti jo taisykles?

Žaidimo taisyklės gana paprastos. Ledo aikštelėje, kurios ilgis 46 m, o plotis 5 m, susitinka dvi ekipos. Vyrų ir moterų komandas sudaro po keturis žaidėjus. Sportininkai paeiliui leidžia akmenis. Per vieną kėlinį – po du. Žaidžiama 8–10 kėlinių. Mačas trunka 2–2,5 val. Reikia kuo daugiau savų akmenų nuvaryti arčiau centro ir to paties įvairiais blokavimais neleisti padaryti priešininkams.

Taškai skaičiuojami kiekvieno kėlinio pabaigoje. Komanda, kurios akmuo yra arčiausiai taikinio centro, laimi tašką ir papildomai gauna taškų už kiekvieną akmenį, atsidūrusį arčiau centro nei priešininkų. Tam, kad nustumtas akmuo būtų įskaitytas, jis turi būti palietęs vadinamąją namų ribą.

Bet aikštėje nėra nė vieno teisėjo.

Nėra teisėjų aikštelėje. Žaidėjai patys praneša apie padarytus pažeidimus. Visą sprendžia komandų kapitonas. Jie skaičiuoja taškus pasibaigus kėliniui, tarpusavyje išsiaiškina ginčytinas situacijas. Rungtynėse būna tik techniniai teisėjai, kurie žiūri laiką, užrašo taškus. Ypač reti atvejai, kai kapitonas dėl ko nors nesutaria. Tada kreipiamasi į arbitrą.

Tai reiškia, kad kapitono vaidmuo ypač svarbus?

Taip. Kapitonas, dar vadinamas skipu, vadovauja komandai, sumąsto žaidimo strategiją, šluotele parodo kitiems žaidėjams akmens stūmimo liniją, informuoja, kada ir koku stiprumu šluotelėmis reikia trinti ledą, kad akmuo geriau slystų. Kapitonas leidžia ir paskutinį akmenį. Kapitonas turi būti aukščiausio lygio strategas, nes reikia vadovauti komandos veiksams, numatyti, kaip nustumti akmenį arčiau centro, arba, kai reikia, – akmenis užblokuoti ir t.t. Ne veltui kerlingas vadinamas šachmatais ant ledo.

Papasakokite apie žaidimo inventorių, sportininkų aprangą.

Akmenys, iš granito pagaminti vienoje Škotijos vietovėje, sveria 19,6 kg. Plastikinė rankena, esanti ant akmens, leidžia žaidėjams patogiai paimti akmenį ir pasukti norima kryptimi. Aikštelės gale yra guminės kaladėlės, skirtos žaidėjams atsispirti, iščiuožti ledu ir tada paleisti akmenį.

Vienas akmuo kainuoja 400–600 eurų. Akmenys Škotijoje gaminami todėl, kad škotai yra šio žaidimo pradininkai. Specialios šluotelės, o jas nuo 2018-ųjų visi sportininkai naudoja vienodas, kainuoja 50–200 eurų.

Šiuolaikinės šluotelės pagamintos iš tvirtų sintetinių medžiagų. Su jomis dažniausiai dirbuojasi du žaidėjai. Šluotelėmis nuvalomos ne tik ant ledo atsirandančios šiukšlytės akmens slydimo trajektorijoje, bet ir sušildomas ledas. Visi akmenys pasukami pagal arba prieš laikrodžio rodyklę. Stumiamas akmuo slysta brėždamas tam tikrą trajektoriją. Trinant ledą akmuo slysta toliau ir tiesiau, taip jis kontroliuojamas, kad pasiektų kapitono nurodytą tikslą.

Energijos reikia įdėti tiek, kad ledas tirtų. Šluotelėmis galima padėti akmeniui nuslysti kone keturiais metrais toliau. Plaukas ant ledo gali pakeisti beveik 20 kg sveriančio akmens slydimo trajektoriją.

Reikia specialios avalynės. Vienas iš bato padų (dažniausiai padengtas teflono sluoksniu) leidžia slysti ledo paviršiumi, o kitas padas padidina sukibimą judant ledu. Tarptautinėse varžybose apranga griežtai reglamentuota – juodos ilgos kelnės ir tam tikrų atspalvių marškinėliai.

Ar ši sporto šaka populiari Lietuvoje?

Tikrai taip. Manau, daug mūsų šalies žmonių yra girdėję apie kerlingą ir matę, kaip jis žaidžiamas. Išmėginti šią sporto šaką kasmet ateina apie du tūkstančius žmonių.

Asociacija atlieka didelį propagandinį darbą. Daugelyje žiemos sporto švenčių, LTOK olimpinuose festivaliuose mes pristatome kerlingą. Mokyklose diegiama grindų kerlingo programa. Bavariską akmenųslūdį galima žaisti ir ant užšalusio ežero ledo. Šio

žaidimo tikslas – nustumti specialų diską, vadinamąjį štoką, kuo arčiau taikinio.

Aišku, didesnio meistriskumo žaidėjams treniruotis ir rungtyniauti Lietuvoje nėra kur, nes nėra nė vienos kerlingo arenos.

Tai kur treniruojasi mūsų rinktinės, kur vyksta Lietuvos čempionatai?

Nuo pat pradžių – Latvijoje.

Net vaikai neturi kur treniruotis?

Treniruojasi vaikai Vilniuje, Kaune, yra klubų. Bet varžyboms tinkamo ledo neturime. Todėl ir jiems reikia važinėti į Rygą. O tada vien kelionėje į abi puses sugaištama apie septynias valandas.

Kokie šansai turėti savą aikštę Lietuvoje?

Vilniuje projektuojamoje ledo arenoje planuojami ir du takai kerlingo žaidėjams.

Nepaisant visų sunkumų Lietuvos vyrų, moterų bei mišrių dvejetų komandos dalyvauja Europos čempionatuose.

Taip. Šį sezoną mūsų vyrų ir moterų komandos žaidė Europos čempionato B grupės divizione. Beje, Europos čempionatų A ir B grupėse žaidžia po dešimt rinkinių, o C grupėje – likusios ekipos.

Aukščiausiai Lietuvos moterų rinktinė absoliučioje įskaitoje 2018 m. buvo pakilusi į keturioliktą vietą. Vyrų rinktinė 2015 m. B grupėje liko penkta, o absoliučioje įskaitoje – penkiolikta.

Čempionatuose dalyvauja ir mūsų jaunimas bei neįgalieji, kuriems padeda Lietuvos kerlingo asociacija.

Kas geriausi visų laikų Lietuvos kerlingo žaidėjai?

Tarp vyrų, be abejo, – jau baigęs sportuoti buvęs ilgametis rinktinės kapitonas, daugkartinis Lietuvos čempionas Tadas Vyskupaitis. Jis aktyvus mūsų bendruomenės narys, 2022 m. Vilniuje vykšiančio Europos čempionato C diviziono turnyro koordinėtorius. Na, o tarp moterų geriausia – nenuilstanti Virginija Paulauskaitė, neseniai vėl subūrusi naują komandą.

Mišrių dvejetų varžybose lyderiais tapo vyras ir žmona Konstantinas ir Akvilė Rykova. Jie šiemet debiutavo Pekino olimpinėse žaidynių atrankoje – Turkijoje vykusiame pirmajame mišrių dvejetų atrankos etape Lietuvos pora A grupėje iškovojo dvi pergales, užėmė penktą vietą ir liko per mažą žingsnelį nuo kito etapo, į kurį pateko po tris stipriausias grupių ekipas.

Jau užsiminėte, kad 2022 m. Vilniuje vyks Europos čempionato C diviziono turnyras. Kiek jame dalyvaus komandų, kas parengs ledą, areną?

Šis čempionatas vyks sostinėje gegužės 1–5 d. Vilniuje turėtų iš viso apsilankyti 20–24 vyrų ir moterų komandos. Vien dalyvių laukiame per 150. Dar bus lydinčių asmenų, aišku, jeigu leis sąlygos, atvyks ir sirgalių. Turėtų būti didelis šurmulyš.

Parengti sporto bazes padeda tarptautinė federacija: ji atsiųs ledo specialistus, atvyks visas jų statistikos departamentas. Beje, tinkamai parengti kerlingo aikštę reikia penkių dienų. Na, o arenos nuomos išlaidos jau guls ant mūsų asociacijos pečių.

Po čempionato dar planuojame išnaudoti visą sukurtą infrastruktūrą ir kviesti į Vilnių pasaulinį turnyrą – „World curling tour“, kuriame rungtyniauja stipriausios pasaulio komandos.

Didžiausia jūsų, kaip asociacijos generalinio sekretoriaus, svajonė?

Kad atsivertų sporto funkcionierių akys ir jie suprastų, jog kerlingo infrastruktūra yra viena pigiausių plėtoti olimpinę žiemos sporto šaką. Kad pamatytų, jog tai įdomus žaidimas, kurį gali žaisti visi šeimos nariai, neįgalieji kartu su sveikaisiais. Galbūt tada atsiras ir bent viena kerlingo arena Lietuvoje.

NEŽINOMOS ŽAIDYNĖS

1967 M. BIRŽELIO 5 D. PRASIDĖJUSIAME ŠEŠIŲ DIENŲ KARE IZRAELIS SUTRIUŠKINO EGIPTO KARIUOMENĘ, O SUECŲ KANĀLAS TAPO TIKRU MINŲ LAUKU. KANALO ZONOJE LIKO 14 ĮVAIRIŲ ŠALIŲ LAIVŲ, KURIE ILGAI NĖGALĖJO IŠPLAUKTI. TARP ĮSTRIGUSIŲJŲ BUVO DU LENKŲ LAIVAI – „BOLESLOV BIERUT“ IR „DJAKARTA“, KURIŲ JŪRININKAI NUTARĖ SURENGTI LAIVŲ ĮGULŲ ŽAIDYNĖS, SKIRTAS ARTĖJANČIOMS MEKSIKO VASAROS OLIMPINĖMS ŽAIDYNĖMS.

VYTAUTAS RUZGINAS

Kartu su lenkais šiose neįprastose žaidynėse dalyvavo britai, bulgarai, australai, naujazelandiečiai, prancūzai, vokiečiai, švedai ir jungtinė komanda, kurią sudarė čekai, amerikiečiai, britas ir lenkas. Iš viso aštuonios komandos dalyvavo futbolo, stalo teniso, valčių lenktynių, vandensvydžio, sunkumų kilnojimo, šuolių į aukštį, šuolių į vandenį, 25 m bėgimo, šaudymo iš lanko, trikovės (bėgimas, šaudymas, plaukimas), žūklės varžybose.

Varžybų rezultatai buvo skelbiami ant lenkų laivo sumontuotoje lentoje.

Futbolo rungtynės vykdavo ant britų laivo denio, stalo teniso turnyrą organizavo vokiečiai, o lengvaatlečiams reikiamus sektorius atstojė lenkų laivo denis.

Šių labai neįprastų žaidynių šuolių į aukštį varžybose reikėjo panaudoti jūrininkų lovų čiužinius. Vandensvydžiui žaisti į jūrą, pasitelkus laivų kranų pagalbą, buvo nuleisti pagaminti vartai. Sunkumų kilnojimo kovoms surengti jūrininkai pririnko įvairiausių krumpliciaračių iš laivų mašinų skyrių. Sunkiausiai sekėsi pagaminti lanką šaudymo varžybų dalyviams, nes mediniai lankai greit lūždavo – nebuvo geros medienos. Tada laivų mechanikai iš plieno pagamino lanką, kuris ilgai tarnavo.

O kokios žaidynės be apdovanojimų? Čia vėl buvo improvizuojama ir iš pradžių bandyta gaminti medalius iš alavo, bet šis sprendimas nepasiteisino. Viename lenkų laivo mašinų skyriuje stovėjo hidrauliniai įrenginiai, kuriais buvo galima pamėginti gaminti medalius. Laivo mechanikai padarė formą, vokiečiai davė skardos, amerikiečiai – dažų. Taip buvo pagaminti žaidynėms būtini medaliai.

Medalio averse skaičius, nurodantis sportininko užimtą vietą, pavaizduotas apipintas 14 lapų laurų vainiku ir užrašu „Ships Olympic Games 1968“. Kitoje medalio pusėje reverse buvo raidės „GBLA“ – tai internuotų laivų jūrininkų sąjunga su inkaru ir skaičiumi 14.

Visi varžybų rezultatai buvo paskelbti ir apdovanojimai įteikti spalio 12-ąją – Meksiko olimpinė žaidynių atidarymo dieną.

Lenkai buvo aktyviausi šių laivuose surengtų žaidynių dalyviai. Turėdami daug laisvo laiko, jie net pagamino nemažai proginių pašto ženklų. Laivų kajutėse buvo linoleumo, kuris buvo pjaustomas į gabalėlius ir iš jų daromi trafaretai. Ant linoleumo buvo raizomi piešiniai ir užrašai, o rašiklių šerdelių rašalas naudojamas pašto vokams ir ženklams spausdinti.

Pašto ženklai buvo įvairios tematikos: vieni skirti olimpinėms žaidynėms, kiti – jubiliejams, įžymioms datoms ir įvykiams paminėti. Šiandien šie vokai ir pašto ženklai filatelininkų ypač vertinami.

1972 m., kai vyko vasaros olimpinės žaidynės Miunchene, vėl bandyta surengti laivų įgulų žaidynes. Vis dėlto šios žaidynės neprilygo ankstesnėms 1968-ųjų. Praėjus aštuoneriems metams baigėsi laivų blokada – iš Sueco kanalo pagaliau buvo pašalintos minos ir laivai galėjo išplaukti.

Sunkios meteorologinės sąlygos ir sūrus jūros vanduo labai pa kenkė laivams. Iš 14 laivų tik du galėjo plaukti savo jėgomis. Abu lenkų laivai buvo nuplukdyti į Graikiją. Jie buvo parduoti, nes jų neapsimokėjo remontuoti.

SROVIŲ NUNEŠTA OLIMPINĖ REGATA

Vienos sporto šakos varžybos dažnai būna rengiamos ne olimpinėje sostinėje, o kitame tos pačios šalies mieste. Jis gali būti ir už kelių šimtų kilometrų nuo pagrindinių varžybų vietos. Ši sporto šaka – buriavimas. Buriuotojai negali išsiversti be jūrų ar vandenynų platybių, o kai kurios olimpinė žaidynių sostinės, pavyzdžiui, Paryžius, Berlynas ar Maskva, yra toli nuo tokio vandens.

Kartą olimpinės buriavimo varžybos netgi buvo surengtos kitoje šalyje. Taip nutiko per 1920 m. Antverpeno žaidynes. Nors Antverpenas didžiuojasi vienu didžiausių pasaulio jūrų uostų, olimpinė buriavimo regata vyko kitame Belgijos mieste Ostendėje, o per dvylikos pėdų jachtų varžybas Šiaurės jūros srovės abu startavusius laivus nunešė toli į šiaurę. Pirmųjų lenktynių rezultatai buvo anuliuoti, bet pakartotinės lenktynės dėl laiko stokos iškart nebuvo surengtos. Vis dėlto olimpiniai medaliai laukė naujųjų savininkų, todėl Antverpeno žaidynių rengėjai paprašė, kad šios klasės varžybas surengtų olandai. Juolab kad abi per anuliuotas lenktynes startavusios įgulos buvo iš Nyderlandų.

Šios dvi įgulos dėl Antverpeno olimpinė žaidynių medalių po dviejų mėnesių kovojo Amsterdame.

KIMČIŲ REKLAMA

Kas yra Korėjos virtuvės pasididžiavimas? Kadangi dėl skonio nesiginčijama, nuomonių gali būti įvairių, bet nemažai užsieniečių pirmiausia turbūt paminėtų kimčius – iš raugintų daržovių gaminamą užkandį.

Už tai, kad apie šį patiekalą sužinojo svetimšaliai, korėjiečiai turėtų būti dėkingi ir 1988 m. Seulo olimpinėms žaidynėms, per kurias iki tol uždara Korėjos visuomenė pirmą kartą plačiai prisistatė pasauliui.

Prieš Seulo žaidynes korėjiečiai net baiminosi, kad dėl stipraus kvapo kimčiai nepatiks sportininkams ir šis patiekalas pakenks šalies įvaizdžiui. Tačiau atsitiko priešingai.

„Per olimpinės žaidynes kimčiai buvo viena pagrindinių pokalbių temų, – didžiavosi Korėjoje veikiančio kimčių instituto tyrinėtojas Parkas Chae-linas. – Olimpinės žaidynės suteikė Korėjai progą pristatyti savo kultūrą pasauliui, ir pasaulis sužinojo apie kimčius.“

Jau pirmomis Seulo žaidynių dienomis didelį straipsnį apie Korėjos virtuvės stebuklą paskelbė vienas įtakingiausių JAV dienraščių „The New York Times“, o po žaidynių kimčių eksporto kreivė lyg pašėlusiai šovė viršun. Korėjietišką patiekalą ypač graibstė japonai.

Įdomu, kad po žaidynių kimčių daugiau pradėta vartoti ir pačioje Korėjoje.

„Fairfax Media“ nuotr.

KULINARINIS PĖDSAKAS

Po olimpinė žaidynių jas rengiančiuose miestuose lieka ne vien sporto arenas. Kartais olimpinė pėdsakų galima aptikti visiškai netikėtose vietose. Pavyzdžiui, australai nė trupučio neabejoja, kad 1956 m. Melburno žaidynės šiame mieste sukėlė kulinarinės revoliuciją.

Kai Melburnas rengėsi priimti olimpiečius, žaidynių šeimininkai iš pradžių planavo svečius maitinti tradiciniais australų patiekalais. Vis dėlto paskui žaidynių rengėjai persigalvojo, o sumanę praturtinti valgiaraštį pakvietė kulinarų iš kelių Europos šalių. Organizacinio komiteto vadovai net nusiuntė į Senąjį žemyną

žmogų, kuris turėjo atrinkti tinkamiausius kandidatus. Per žaidynes sportininkai galėjo rinktis Rytų Azijos, Vidurio Rytų, Izraelio, britų ir amerikiečių, prancūzų ir belgų, vengrų, italų, Vidurio Europos, Rusijos, Skandinavijos, ispanų ir amerikiečių virtuvių patiekalus.

Keli iš kitų kraštų atvykę virėjai po žaidynių liko gyventi Australijoje ir atidarė savo restoranus. Labiausiai išgarsėjo šveicaras Hermannas Schneideris (nuotr.), kurio restoranas „Two Faces“, kaip rašė Australijos leidinys „Good Food“, „nustatė Melburno maitinimo įstaigų standartus“.

ILGIAUSIOS OLIMPINĖS VARŽYBOS

Dešimt sekundžių. Per tiek laiko nuo starto iki finišo linijos nuskuodžia 100 m bėgimo olimpiniai prizininkai. Lengvosios atletikos sprinto varžybos pralekia vos ne akimirksniu, bet anksčiau olimpinėje programoje buvo ir tokių rungčių, kurių dalyviai trasoje be pertraukos praleisdavo pusę paros!

Ilgiausiomis olimpinėmis varžybomis laikomos pirmosios žaidynėse surengtos 12 valandų dviračių treko lenktynės.

Per šias lenktynes, vykusias 1896 m. Atėnuose, dviratininkai varžėsi, kuris iš jų nuvažiuos didžiausią atstumą.

Penktą valandą ryto Atėnų olimpiniam treke, merkiant šaltam pavasariškam lietuvi, išsirikiavo septyni dviratininkai. Keturi iš jų nuo dviračių nulipo po trijų valandų, o apie vidurdienį iš kovos pasitraukė ir graikas Giorgos Paraskevopoulos. Varžytis iki pabaigos liko vos du olimpiečiai, bet jų jėgos buvo beveik

lygios. Olimpinis čempionu tapęs austras Adolfas Schmalis (nuotr.) per 12 valandų nuvažiuo 295,3 km, o antrą vietą užėmęs britas Frankas Keepingas – 294,94 km.

Dviratininkai trasoje beprotiškai ilgai užtruko ir 1912 m. Stokholme vykusiose žaidynėse. Atskiro starto plento lenktynių nuotolis buvo 320 km, o olimpinis čempionu tapęs britas Rudolphas Lewisas iki finišo nuvažiuo per 10 val. 42 min. 39 sek. Lėtesnių dviratininkų reikėjo laukti dar ilgiau. Paskutinę 94 vietą užėmusio prancūzo Alexio Michielso rezultatas – 15 val. 15 min. 59 sek.

Šiais laikais vyrų dviračių plento lenktynės taip pat yra ilgiausios olimpinės varžybos. Bet labiausiai atsiliekantys dviratininkai, kitaip nei prieš šimtmetį, trasoje nesikankina ir iš jos pasitraukia. Štai Tokijo žaidynių dalyviai turėjo nuvažiuoti 234 km. Olimpinis čempionu tapęs ekvadorietis Richardas Carapazas tą padarė per 6 val. 5 min. 26 sek., paskutinę 85 vietą užėmęs kanadietis Hugo Houle'is – per 6 val. 25 min. 16 sek.

LTOK PAGERBTI JUBILIATAI

Lapkričio 18 d. Lietuvos tautiniame olimpiame komitete pagerbti ir apdovanoti šiemet garbingus jubiliejus minintys Lietuvos sportui ir olimpizmui nusipelnę asmenys – žinomi sporto žurnalistai, olimpiečiai, treneriai, olimpizmo puoselėtojai.

Apdovanojimus jubiliatams įteikė olimpinė čempionė, LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

LTOK pirmojo laipsnio ženklas „Už nuopelnus“ įteiktas olimpinės čempionės Lauros Asadauskaitės-Zadneprovskienės treneriui Jevgenijui Kliosovui (75 metų jubiliejaus proga), LTOK antrojo laipsnio ženklas „Už nuopelnus“ – sporto komentatoriui, žurnalistui Virgilijui Mundriui (85), buvusiam lengvaatlečiui, dešimtyje olimpių žaidynių dirbusiam fotografui, parodų autoriui Alfredui Pliadžiui (65), olimpietėms, lengvosios atletikos trenerėms Teresei Nekrošaitėi (60) ir Ingai Juodeškienei (50), LTOK prizas „Citius. Altius. Fortius“ – nusipelnusiam graikų-romėnų imtynių treneriui Juozui Kunkuliui (70), buvusiam lengvaatletei Reginai Čistiakovai (60), buvusiam boksininkui Stasiui Balčiauskui (60), ketverių olimpių žaidynių dalyviui, Atlantos olimpių žaidynių aštuntosios vietos laimėtoju, pasaulio ir Europos čempiono disko metiko Andriaus Gudžiaus treneriui Vaclovui Kidykui (60), buvusiam gimnastei, trejų olimpių žaidynių teisėjai Sigitai Mackonienei (50), olimpiečiui bėgikui Dainiui Virbickiui (50), LTOK medalis „Už nuopelnus olimpizmui“ – sporto žurnalistui Virginijui Razmantui (60), ikimokyklinio ugdymo kūno kultūros pedagogei ekspertei Audronei Vizbarienei (45).

LTOK pirmojo laipsnio ženklas „Už nuopelnus“ įteiktas J.Kliosovui

Elvio Žalčiaus nuotr.

Vytauto Dranginio nuotr.

RENKAMI METŲ LAUREATAI

Gruodžio 21 d. Vilniuje, parodų ir kongresų centre „Litexpo“, bus apdovanoti geriausi Lietuvos sportininkai, komandos ir treneriai. Po metų pertraukos vyksiančiuose prestižiniuose Lietuvos sporto apdovanojimuose bus pagerbti olimpinio ir paralimpinio sporto atletai.

Olimpinio sporto laureatus, iš kurių bus išrinkti Lietuvos sporto apdovanojimų laimėtojai, skelbs Lietuvos sporto apdovanojimų taryba, sudaryta iš Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos, LTOK, Lietuvos paralimpinio komiteto (LPAK), Lietuvos sporto žurnalistų federacijos, Lietuvos

savivaldybių sporto padalinių vadovų asociacijos, Nacionalinės sportininkų asociacijos atstovų.

Balsuoti kviečiami ir sporto gerbėjai. Iki gruodžio 14 d. portale *ltok.lt* visi norintieji gali atiduoti savo balsą Metų komandos, Metų proveržio, Metų sportininko, Metų sportininkės ir Metų trenerio (-ės) nominacijose. Renkant nugalėtojus visuomenės balsas sudarys 25 proc.

Geriausius metų paralimpiečius išrinks paralimpinė bendruomenė – laureatus įvardys LPAK vykdomasis komitetas.

PAPILDYTAS STIPENDININKŲ SĄRAŠAS

Lapkričio 18 d. vyko LTOK vykdomojo komiteto posėdis, kuriame papildyti olimpių stipendininkų bei olimpinės pamainos sportininkų sąrašai, aptarta, kaip ruošiamasi artėjantiems renginiams.

Vykdomasis komitetas pritarė LTOK ekspertų komisijos siūlymui skirti olimpines stipendijas moterų trijuliių krepšinio rinktinės narėms Kamilei Nacickaitei, Livijai Sakevičiūtei, Martynai Petrėnaitei ir Eglei Zobotkaitei. Seimui priėmus sporto finansavimo pakeitimus, LTOK stipendijas sportininkams mokės iki 2022 m. liepos.

Kaip galintis sėkmingai dalyvauti 2028 m. Los Andželo olimpinėse žaidynėse į olimpines pamainos sportininkų sąrašą įtrauktas bangų sporto atstovas Timothy Wijngaardenas.

LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė pateikė informaciją apie spalį Kretroje vykusią Pasaulio nacionalinių olimpių komitetų asociacijos (ANOC) Generalinės asamblėjos sesiją. LTOK vadovė, kaip Europos olimpių komitetų asociacijos (EOK) viceprezidentė, taip pat dalyvavo ANOC vykdomojo komiteto posėdyje.

D.Gudžinevičiūtė pasakojo apie Uzbekistano sostinėje Taškente vykusį regioninį nacionalinių olimpių komitetų forumą, organizuotą TOK olimpinio solidarumo.

LTOK generalinis sekretorius Valentinas Paketūras supažindino su rengiamo LTOK veiklos plano ir biudžeto projekto eiga. Pirmąjį projektą Vykdomojo komiteto nariams planuojama pristatyti gruodį. Veiklos planas ir biudžetas bus tvirtinami vasarį per LTOK generalinės asamblėjos sesiją.

Pekino žaidynių olimpinės misijos vadovė Agnė Vanagienė supažindino su pasiruošimu 2022 m. Pekino žiemos olimpinėms žaidynėms. Kol kas užtikrintą vietą Lietuva turi tik olimpinėse dailiojo čiuožimo varžybose, ją iškovojo Saulius Ambrulevičius ir Allison Reed, tačiau planuojama, kad į Pekiną vyks 13–14 sportininkų.

Lietuvos olimpinio fondo direktorius Mantas Marcinkevičius pristatė spalį surengtos „LTeam“ konferencijos rezultatus. Vilniaus lengvosios atletikos manieže vykusį renginį gyvai ir internetu stebėjo daugiau nei 11 tūkst. žmonių.

JAUNIMUI – ASMENINIO TOBULĖJIMO MOKYMAI

LTOK ir tarptautinis paramos fondas „Western Union Lietuva“ surengė asmeninio tobulėjimo mokymus jauniems sportininkams Vilniuje, Šiauliuose ir Panevėžyje.

„Švietimas yra viena svarbiausių „Western Union Lietuva“ socialinės atsakomybės krypčių. Siekdami sporto aukštumų jauni talentai išsiugdo puikias lyderystės savybes, nestokoja iniciatyvos, tad labai svarbu jiems suteikti galimybę tai pritaikyti ir kitose srityse, pavyzdžiui, siekiant karjeros. Taip pat įgyti reikiamų įgūdžių bei visapusiškai tobulėti“, – sakė Sergejus Sidorovas, „Western Union Lietuva“ paramos fondo prezidentas.

Vienos dienos mokymų metu Vilniaus miesto sporto centro, Šiaulių sporto ir Panevėžio R.Sargūno sporto gimnazijų moksleiviai mokėsi asmeninės lyderystės bei asmeninio prekės ženklo plėtros subtilių. Visų sporto gimnazijų moksleiviai įvairių praktinių bei teorinių užsiėmimų metu siekė atrasti savo lyderystės bei asmenybės tipą, gilino rinkodaros žinias, analizavo skirtingų prekės ženklų reklamas bei prekės ženklus, aptarė, kaip kuriami asmeniniai prekės ženklai bei asmens įvaizdis.

Mokymų organizatoriai sportininkams taip pat suteikė galimybę su viena iš lektorių rūpimais klausimais pasikonsultuoti asmeniškai.

LTOK su „Western Union Lietuva“ paramos sutartį pasirašė praėjusių metų rugsėjį. Bendradarbiavimo tikslas – padėti jauniems sportininkams tobulėti ne tik sporto aikštėje, bet ir kaip asmenybės, supažindinti su antrosios karjeros galimybėmis.

Elvio Žalčiaus nuotr.

LIETUVAI – IŠSKIRTINIS TOK KVIETIMAS

LTOK olimpinio švietimo direktorė Vita Balsytė nuotoliniu būdu dalyvavo TOK organizuojamame nacionalinių olimpinėjų komitetų kultūros ir švietimo specialistų tinklo susitikime, kuriame pristatė Lietuvoje įgyvendinamą olimpinėjų vertybių ugdymo programą (OVUP). Kvietimo supažindinti su mūsų šalyje vykdomomis veiklomis LTOK sulaukė kaip vienas aktyviausiai į tokio pobūdžio veiklas įsitraukiančių olimpinėjų komitetų.

„Labai smagu sulaukti TOK įvertinimo ir kvietimo pasidalyti mūsų patirtimi su kitomis valstybėmis. TOK Lietuvą laiko viena iš pavyzdžių visam pasauliui – tiek dėl mūsų aktyvumo skleidžiant olimpizmo idealus, tiek dėl mūsų susikurtos sistemos įgyvendinant OVUP. Dalindamiesi patirtimi su kitais nacionaliniais olimpiniais komitetais mes ne tik galime jiems suteikti rekomendacijų ir praktinių patarimų, bet ir atverti daugiau bendradarbiavimo galimybių“, – po susitikimo sakė V.Balsytė.

Pristatymo metu buvo aptarta OVUP nauda visam olimpiniam švietimui, iššūkiai, su kuriais susiduriama Lietuvoje įgyvendinant programą, plačios OVUP galimybės įtraukti kiekvieną švietimo sistemos narį, programos įgyvendinimo Lietuvoje modelis bei ateities planai.

Antrą kartą šiemet vykusiame susitikime savo olimpinio švietimo patirtimi taip pat pasidalijo Gvatemalos bei Brazilijos olimpiniai komitetai.

„Džiaugiamės ne tik įvertinimu ir galimybe įkvėpti kitus pasaulio nacionalinius komitetus, bet ir atsiveriančiomis ateities perspektyvomis. TOK prieš kelias savaites pristatė strategiją „Olimpizmas 365“, kuria remdamasis olimpinis judėjimas sieks prisidėti prie Jungtinių Tautų darnaus vystymosi tikslų. Vienas iš pagrindinių strategijoje numatomų principų –

LTOK nuotr.

V.Balsytė

bendradarbiavimas įgyvendinant tikslus. Pasaulio olimpiniai komitetai išties turi didelę patirtį ir vieni kitus palaiko, padeda ir skatina skleisti olimpizmo idėjas. Iš karto po pristatymo sutarėme su Gvatemalos nacionaliniu olimpinio komitetu dėl atskiro susitikimo, per kurį diskutuosime apie įgyvendinamas programas, pasidalsysime patirtimi ir aptarsime bendradarbiavimo galimybes“, – džiaugėsi V.Balsytė.

Nacionalinių olimpinėjų komitetų kultūros ir švietimo specialistų tinklas įkurtas įgyvendinant vieną iš TOK „Olimpinės darbotvarkės 2020“ rekomendacijų. Šio tinklo, įsteigto 2018 m., tikslas – suburti už kultūrą ir švietimą atsakingų olimpinėjų komitetų atstovus bei paskatinti ir padėti dalintis programų įgyvendinimo patirtimi.

Šiemet dėl susiklosčiusios pandeminės situacijos nuotoliniu būdu vyksta įvairūs seminarai, kuriuose dalyvauja viso pasaulio nacionaliniai olimpiniai komitetai. LTOK atstovai šiame tinkle – olimpinio švietimo direktorė V.Balsytė ir olimpinio švietimo programų vadovas Kasparas Šileikis.

POSĖDYJE – APIE IŠSKIRTINĘ INICIATYVĄ

Lapkričio 10 d. vyko Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komiteto posėdis. Nuotoliniu būdu susitikę komiteto nariai diskutavo apie kilnaus elgesio sampratą sporte ir gyvenime, aptarė kilnaus sportinio elgesio judėjimo principus bei artimiausius komiteto darbus.

„Sporte labai dažnai pastebime blogus poelgius. Tai paprasta. Bet į gerus dažnai dėmesio neatkreipiame, nes manome, kad tai natūralu. Todėl labai smagu, kad susirinkome ir bandysime įžvelgti kilnų elgesį iš pirmo žvilgsnio paprastuose dalykuose“, – sakė Lietuvos kilnaus sportinio elgesio komiteto prezidentė, dvejų olimpinėjų žaidynių medalininkė Austra Skujytė.

Per susitikimą buvo aptarti ir artėjantys

Lietuvos kilnaus sportinio elgesio apdovanojimai bei jų nominantai. Net šešių nominacijų nugalėtojai bus išrinkti ir pagerbti gruodžio mėnesį. Paraiškas Lietuvos „Fair Play“ apdovanojimams gauti visi norintieji galėjo teikti iki lapkričio 15 d.

„Džiaugiamės, kad komiteto nariai aktyviai dalijosi savo patirtimi, požiūriu ir nuomone. Aptarėme nominacijas, galimus kandidatus, ateities planus. Komiteto nariams taip pat pristatėme Europos „Fair Play“ komiteto baltosios kortelės iniciatyvą. Jos tikslas – pabrėžti kilnaus elgesio svarbą, todėl už tai varžybų metu parodoma baltoji kortelė. Ši iniciatyva jau veikia Portugalijoje ir Slovakijoje“, – pasakojo LTOK olimpinio švietimo direktorė Vita Balsytė.

DŽIAZO GERBĖJAS KNYGAS SKAITO AUSIMIS

GERIAUSIAS LIETUVOS SPORTINIO LAIPIOJIMO ATSTOVAS IR KANDIDATAS Į PARYŽIAUS OLIMPINES ŽAIDYNES KIPRAS BALTRŪNAS ĮSITVIRTINA TARP PAJĖGIAUSIŲ PASAULIO LAIPIOTOJŲ. PERNAI JIS PIRMĄKART PATEKO Į EUROPOS ČEMPIONATO PUSFINALĮ, O ŠIŲ METŲ RUGPJŪTĮ EUROPOS BOULDERINGO TAURĖS VARŽYBOSE UŽĖMĖ KETVIRTĄ VIETĄ.

DOMINYKAS GENEVIČIUS

GERIAUSI

Knyga: Eliyahu M. Goldrattas ir Jeffas Coxas „Tikslas. Nuolatinio tobulėjimo procesas“.

Filmas: „Krikštaitėvis“.

Atlikėjas: Nicolas Jaaras.

Leo Žukovo ir asmeninio albumo nuotr.

Sportininkas pasakoja, kad draugauja su knygomis, o ypač – su audioknygomis. Dar didesnis jis yra muzikos gurmanas. O štai geram filmui išsirinkti ne visada atranda laiko.

AUSYSE – KNYGŲ GARSAI

K.Baltrūnas prisipažįsta, kad kai tenka daug treniruotis ir dirbti, neretai puikiai alternatyva tradicinėms knygoms tampa įgarsintos.

„Šiuo metu esu pradėjęs skaityti knygą „Gauk daugiau“. Tai knyga apie derybų meną. Audioknyga, besisukanti mano telefone, – „Tikslas. Nuolatinio tobulėjimo procesas“. Tiesa, jei esu kelionėse, kažkur gamtoje ar tarp kalnų, popierinė knyga pasidaro mielesnė. Kartais pradėdu vartyti puslapius ir užsikabinu“, – pasakoja laipiotojas.

BE MUZIKOS – NĖ DIENOS

Daug iškalbingesnis sportininkas tampa užvedus muzikos temą. Jis patikina, kad tikriausiai nėra nė vienos dienos, kurią nesiklausytų muzikos.

„Muzika man pakelia nuotaiką, padeda treniruotis ir dirbti. Ji yra mano kasdienybės dalis ir be jos būtų sunkoka. Esu elektroninės muzikos mėgėjas, nors nevengiu paklausyti ir „Jazz FM“ vairuo-

damas automobilį“, – sako K.Baltrūnas.

Lietuvos laipiojimo sporto lyderis itin mėgsta gyvą muziką ir koncertus.

„Ta akimirka, kai matai savo dievaitį, stovintį prie pulto ir grojantį muziką, pagal kurią esi daug išgyvenimų patyręs, yra kažkas nerealaus. Vienas mėgstamiausių koncertų įvyko Vilniaus „Lofte“, kai grojo Jazzas Nicolas. Taip pat didelį įspūdį paliko atlikėja HAAI, kuri neseniai viešėjo „1086_gallery“ Vilniuje. Jei tik Nicolas Jaaras paskelbtų apie savo gastroles Europoje, pirmu taikymu pirktčiau bilietus“, – prisipažįsta K.Baltrūnas.

PAKIMBA ANT „NETFLIX“ KABLIUKO

Filmai K.Baltrūnui taip pat nėra svetimi, tačiau laiko stoka neleidžia atidžiai jų rinktis.

„Patinka filmai, tačiau juos išsirinkti užtrunka taip ilgai, kad dažniau tiesiog pasirenku paprastesnį variantą ir pakimbu ant „Netflix“ kabliuko. Tiesa, tai nėra iš tolo neprilygsta geram kokybiškam filmui. Jų yra labai daug, bet pirmieji, atėję į galvą, – „Volstryto vilkas“, „Pradžia“ („Inception“) ir, žinoma, „Krikštaitėvis“, – vardija K.Baltrūnas.

Kadras iš filmo „Nadia, peteliškė“

BILIETŲ IEŠKOKITE

2021 12
02-09

UŽ

MEDALIŲ RYŠKESNĖS ISTORIJOS

SPORTO
KINO
FESTIVALIS

Partneriai ir rėmėjai

AB „Vakarų laivų gamykla“ įmonių grupė jau penkis dešimtmečius yra didžiausia jūrinės inžinerinės pramonės įmonė Lietuvoje, išsaugojusi gilią laivų remonto ir statybos tradicijas. Vienijanti 20 skirtingos specializacijos įmonių, AB „Vakarų laivų gamykla“ didžiuojasi galėdama pasiūlyti visas su laivo gyvavimo ciklu susijusias paslaugas.

STATYKIME ATEITIES LAIVUS KARTU!

www.wsy.lt

LAIVO GAMYBA

3.500.000 gamybos valandų

700.000 dalių

6.000 tonų

LĖKTUVO GAMYBA

80.000 gamybos valandų

100.000 dalių

537 tonos

AUTOMOBILIO GAMYBA

23 gamybos valandos

3000 dalių

1.9 tonos

OFICIALUS RĖMĖJAS

